

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 10 / CPJ / 23.09.2025

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CPJ\10CPJ\

Fitxer 10CPJ1

XV legislatura · quart període · sèrie C · número ****

Comissió de Polítiques de Joventut

Sessió 10, dimarts 23 de setembre de 2025

Presidència de l'l. Sr. Hugo Manchón García

Sessió 10 de la CPJ

La sessió de la Comissió de Polítiques de Joventut (CPJ) s'obre a ****. Presideix Hugo Manchón García, acompanyat de la vicepresidenta, Núria Navarro Hurtado, i de la secretària, Rosa Jové i Montañola. Assisteix la Mesa el lletrat Joan Ridao i Martín.

Hi són presents [Sabrin Araibi Marachi](#), [Alberto Bondesio Martínez](#), [David González Chanca](#) i [Andrea Zapata Alfonso](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Ennatu Domingo](#) i [Soler](#), [Montse Ortiz](#) i [Martí](#) i [Ariadna Urroz Segura](#), pel G. P. de Junts; [Ana Balsera](#) i [Marín](#), [Mar Besses Casanovas](#) i [Juli Fernàndez Olivares](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Pau Ferran Navarro](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Júlia Calvet Puig](#), pel G. P. de VOX en Cataluña; [Núria Lozano Montoya](#), pel G. P. Comuns; [Maria Pilar Castillejo Medina](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

També hi són presents els membres especialistes de la comissió [Pol Beldomà Díaz](#), [Narcís Junquera Cros](#), [Daniel Sosa Caballero](#), [Ferran Verdejo Vicente](#) i el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució sobre la bonificació de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentals per als joves (tram. 250-00436/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació (text presentat: BOPC 196, 57)
2. Compareixença d'una representació del Consell de la Joventut de Barcelona davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a presentar l'informe "Adultocentrisme i polítiques públiques locals: percepcions i propostes juvenils" (tram. 357-000440/15). Comissió de Polítiques de Joventut. Compareixença.
3. Compareixença d'una representació de Joves d'Unió de Pagesos davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a informar sobre els reptes de present i de futur dels pagesos joves (tram. 35700659/15). Comissió de Polítiques de Joventut. Compareixença.

El president

Bon dia, bona tarda ja. Abans de començar amb l'ordre del dia d'avui, algun grup parlamentari vol comunicar alguna substitució?

Ariadna Urroz Segura

Per part nostra, de Junts per Catalunya, la diputada Jeannine Abella, que entrarà en dos minuts, suposo, substitueix la diputada Montse Ortiz.

El president

Perfecte. Passem al primer punt... Ah, sí!

Sabrin Araibi Marachi

Del nostre grup parlamentari, el diputat Jesús Becerra substituirà el diputat Alberto Bondesio.

El president

Perfecte, gràcies.

Proposta de resolució sobre la bonificació de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentals per als joves

250-00436/15

Passem al primer punt de la sessió, que és la proposta de resolució sobre la bonificació de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentals per als joves. I per defensar la proposta de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada Júlia Calvet, quan vulgui, diputada.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Bueno, pues la vivienda es, sin duda, uno de los grandes retos a lo que nuestra generación se está enfrentando y los datos así lo demuestran.

España es el cuarto país de la Unión Europea con la edad media de emancipación más tardía. La tasa de emancipación en España no ha parado de caer en los últimos quince años. Si en 2008 se situaba en el veintiséis por ciento el porcentaje de jóvenes españoles que vivía fuera de casa de sus padres, esa cifra ha caído hasta el actual 14,8 por ciento, un mínimo histórico.

Los sueldos de los jóvenes han aumentado en un 10,8 por ciento, mientras que los alquileres lo han hecho en un cincuenta y cuatro por ciento. Asunto que provoca que, pues para alquilar en solitario, una persona joven debería destinar más del cien por cien de su salario neto anual.

Y ante esa dramática situación, pues tanto desde el Govern de la Generalitat como desde el Gobierno de la nación, tan solo se han prometido miles de viviendas, que nunca llegan y que de momento no están llegando, ¿no? Y es que o no conocen el problema o nos toman como tontos.

El Gobierno Nacional anunció la semana pasada que iba a impulsar una ayuda de treinta mil euros para promover la compra de pisos protegidos que tenga la condición de alquiler con opción a compra, pero la realidad es que, en la última década, tan solo se han impulsado menos de 1.200 pisos con esa condición en toda España. Una ayuda de treinta mil euros sobre un total de cero pisos construidos es igual a cero. Y es que esa es la realidad a la que nos abocan a cientos de jóvenes en la

carrera de obstacles en la que se ha convertit accedir a una vivenda en Catalunya.

Ustedes están obligando a los jóvenes a someterse pues, por un lado, a unos precios abusivos de compra que imposibilitan su acceso a cualquier joven y a unos precios de alquiler totalmente desorbitados, en gran parte por su absurda limitación que tan solo ha reducido más la oferta. Y en cuanto a la vivienda protegida, a un mercado en el que tendrán que competir con cientos de inmigrantes a los que la Administración antepone en la adjudicación de las pocas viviendas que se construyen.

Y, por otro lado, a un sistema de ayudas que nunca estaban pensadas en los problemas reales que tienen los jóvenes catalanes a la hora de acceder a una vivienda.

Es por todo esto que presentamos esta propuesta de resolución desde VOX, porque creemos que es de justicia y que nos debe interpelar absolutamente a todos los que estamos aquí. Porque ya nadie puede negar que la presión fiscal sobre la vivienda es uno de los principales factores que dificultan el acceso a la vivienda en propiedad. Y como tampoco nadie puede negar que una deducción fiscal con el gasto en alquiler supondría un gran alivio para todas las familias españolas.

Por todo esto, en VOX tenemos claro que hemos de facilitar el acceso a la vivienda para nuestros jóvenes, pero, ante todo y en todo, anteponiendo siempre a los nuestros.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. I ara passem al torn de la resta de grups i comencem pel Grup Parlamentari de Junts i té la paraula per tres minuts la seva portaveu, Ariadna Urroz, quan vulgui.

Ariadna Urroz Segura

Gràcies, president. Des de Junts per Catalunya, des de la Joventut Nacionalista de Catalunya, som molt conscients dels grans reptes que afronten els joves del nostre país, com és la impossibilitat de poder desenvolupar els nostres projectes de vida

tal com ens els havíem imaginat, perquè no podem emancipar-nos i el que és evident és que la nostra generació no pot resignar-se a viure pitjor que la generació dels nostres pares. Jo crec que això per tots és així.

Els joves han de poder emancipar-se a Catalunya i la manca d'habitatge assequible ho impedeix. Però, com deia, des de Junts per Catalunya i la JNC estem absolutament compromesos en revertir aquest repte, tal com ja hem vingut demostrant al llarg d'aquesta legislatura amb la proposta de resolució sobre el sistema d'ajuts al lloguer, presentada en aquesta comissió el 22 de gener, o amb la moció aprovada en el Ple del Parlament, de 30 de gener, que, justament, també instàvem mesures #9.45) d'habitatge jove amb fiscalitat pel que fa a l'habitatge i a l'emancipació juvenil, o amb les darreres intervencions de la diputada Judit Toronjo en aquesta comissió o amb la meua mateixa, a l'última comissió del darrer mes de juliol.

Per tant, des de Junts per Catalunya, com hem fet sempre, ens emplaçarem a fer la nostra pròpia proposta en matèria de fiscalitat i emancipació, posant al centre les necessitats dels joves de Catalunya, tenint en compte també que cal reduir aquesta càrrega impositiva que no permet als joves poder-nos emancipar a Catalunya.

Per tant, ja els avancem que votarem que no a la proposta de resolució que VOX ens presenta avui i, com deia, ens emplaçem a presentar la nostra pròpia proposta. Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Mar Besses, com vulgui.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bé, nosaltres ja hem manifestat en d'altres ocasions quina és la nostra proposta en matèria d'habitatge. Creiem que la millor manera per fer front a la crisi d'habitatge, la qual pateixen majoritàriament els joves del nostre país, es resol amb mesures estructurals, amb mesures que vagin a l'arrel del problema i no pas a dissenyar un sistema basat en pedaços, com podrien ser aquestes propostes que en cap cas resolen la qüestió de fons, sinó que, segurament, l'agreugen.

Per tant, el nostre vot serà contrari.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula el diputat Pau Ferran, quan vulgui.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Avui parlem d'un dels principals problemes que patim a Catalunya i que afecta, especialment, als joves i també a moltíssimes famílies, que és l'habitatge i, en aquest cas, l'accés a l'habitatge de compra.

Comprar un pis a Catalunya s'ha convertit gairebé en un luxe. El preu de mercat ja és altíssim i, si a això hi afegim els impostos, el somni d'accedir a qualsevol habitatge propi es converteix en un miratge per a qualsevol persona.

I aquí hi ha una responsabilitat clara, els governs de la Generalitat dels últims anys, Junts, Esquerra Republicana, PSC, això sí, sempre acompanyats amb els Comuns, amb la CUP, han asfixiat el mercat de l'habitatge. No permeten construir, posen topalls als preus del lloguer, que acaben generant l'efecte contrari i els preus es desapareixen. I, per rematar-ho, castiguen amb impostos desorbitats a tot aquell que vol comprar.

Si ho mirem amb claredat, amb un exemple pràctic, si compres un habitatge de segona mà, et trobes amb un deu per cent d'ITP, d'impost de transmissions patrimonials. Si és d'obra nova, t'endús un 11,5 per cent amb impostos, deu per cent d'IVA més un 1,5 per cent d'actes jurídics documentats. En un exemple real, un pis de 300.000 euros, que és un preu normal tirant a baix a qualsevol municipi de les grans àrees metropolitanes de Catalunya, t'emportes 30.000 euros d'impostos. L'Administració et confisca 30.000 euros amb impostos. 30.000 euros que podries haver fet servir per pagar l'entrada, per moblar el pis o per donar estabilitat a la teva família. I, en canvi, aquests diners van a parar directament a les arques de la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres ho tenim molt clar, si el que volem és facilitar l'accés a l'habitatge, hem de començar per aquí, per alleugerir la càrrega fiscal impositiva que ofega les famílies.

I per això nosaltres hem presentat diverses iniciatives en aquesta línia i, per tant, donarem suport a qualsevol proposta que vagi en la direcció de reduir impostos i de posar per davant a les persones respecte a la recaptació de l'administració pública.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I ara seria el torn del Grup Parlamentari dels Comuns i té la paraula la seva portaveu, la senyora Núria Lozano, quan vulgui.

Núria Lozano Montoya

Sí, gràcies, president. Molt breument, no compartim la proposta, no és el nostre model, considerem que està fora de la realitat, perquè la principal problemàtica d'accés del jovent a l'habitatge no és el pagament de l'impost de transmissions patrimonials, sinó que és el cost de l'habitatge, el caràcter tensionat del mateix, la inexistència de topalls. I, per tant, considerem que aquesta no és la solució.

Però, fins i tot, si fos el cas, la proposta dona el mateix ajut a un jove que estigui en situació totalment precaritzada que a un jove que tingui una capacitat econòmica que, per si mateix, li permetés fer front a aquest pagament. I, per tant, considerem que no és just distribuir d'aquesta manera els minsos recursos públics i que cal prioritzar les persones amb necessitat.

I una última reflexió és que, a més a més, s'introdueix factors de discriminació per raó d'origen que ens semblen, absolutament, no només injustificats, sinó contraris a l'ordenament jurídic i constitucional i a l'Estatut d'autonomia. I, per tant, el nostre grup es posicionarà en contra.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Com que no hi ha representació de la Candidatura d'Unitat Popular i del Grup Mixt, passàrem al Grup dels Socialistes, i té la paraula la diputada Núria Navarro, quan vulgui.

Núria Navarro Hurtado

Gràcies, president. El nostre grup parlamentari no votarà a favor d'aquesta proposta de resolució presentada per VOX.

Bé, des del Govern ja s'han impulsat tot un seguit de polítiques fiscals que són molt més coherents, més efectives i, socialment, molt més equitatives.

Hem de recordar, a títol d'exemple, que el Decret Llei 5/25, que ha promogut el nostre Govern, ja incorpora un seguit de propostes en forma de bonificacions fiscals específiques i ben orientades, que tenen com a fita afavorir l'accés a l'habitatge.

Compartim plenament la responsabilitat...

Fitxer 2

...del nostre Govern i defensem un model fiscal progressiu, responsable i eficaç, que no es limita únicament a anunciar rebaixes fiscals, sinó que actua amb criteri d'eficiència per tal de protegir les persones que realment ho necessiten.

La proposta que ens presenta avui VOX és totalment una fórmula genèrica i, evidentment, el nostre Govern no li pot donar cap tipus de suport, ja que aquesta proposta podria beneficiar igual un jove amb una capacitat adquisitiva molt més alta i elevada i podria adquirir un pis d'un luxe i també equipara la mateixa proposta a un jove que, amb els recursos totalment limitats, podria comprar el seu primer habitatge i això, evidentment, no és una cosa equitativa, sinó és totalment un populisme fiscal.

A més a més, dintre del discurs que avui ha utilitzat VOX a la seva proposta ha utilitzat un recurs que és totalment discriminatori i, fins i tot, el podríem titllar de racista, que mantenen totes les intervencions que van fent al dia a dia.

Aprofitem nosaltres, com a grup, qualsevol proposta per fer distinció entre... Perdó. El Grup de VOX aprofita qualsevol tipus de proposta per fer distincions, com sempre, entre els nacionals i els no nacionals, i fer aquesta discriminació per raó de nacionalitat, inclús a la present proposta, està molt lluny de les nostres propostes, de la nostra política social i el que fan, únicament, és crear segregació i discriminació social.

Per tot això votarem en contra d'aquesta proposta.

El president

Gràcies, diputada. Com que no s'han presentat esmenes, passem a la votació. Algun grup sol·licita votació separada? No, d'acord. Doncs...

Vots a favor?

Tres, del Partit Popular i VOX.

Vots en contra?

Junts, Socialistes, Comuns i Esquerra.

D'acord. La proposta queda rebutjada per 10 vots en contra i 3 vots a favor.

Aturem la sessió uns minuts per començar la compareixença.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

El president

Bé,...

Compareixença d'una representació del Consell de la Joventut de Barcelona per a presentar l'informe "Adultocentrisme i polítiques públiques locals: percepcions i propostes juvenils"

357-000440/15

...doncs donem la benvinguda a la senyora Janet Catalan, vicepresidenta del Consell de la Joventut de Barcelona, al senyor Roger Soler, professor de Ciència Política de la Universitat Pompeu Fabra, al senyor Eduard Ballesté, professor de la Universitat de Barcelona i David Bondia, síndic de Greuges de Barcelona.

Recordin que tenen quinze minuts màxim per la seva primera intervenció, que poden repartir com vulguin, i després serà el torn dels grups parlamentaris, que tindran cinc minuts per formular preguntes i, finalment, obrirem un torn de resposta de set minuts. Així que ja podeu començar quan vulgueu.

Janet Catalan Guimerà (vicepresidenta del Consell de la Joventut de Barcelona)

D'acord. Bon dia, senyores diputades. En primer lloc, gràcies per convidar-nos a la comissió. Ens presentem, nosaltres som el Consell de la Joventut de Barcelona, el Consell local de la capital del nostre país, que aglutina unes vuitanta entitats juvenils, per tal de representar els interessos de les persones joves i l'associacionisme juvenil a la ciutat.

Avui venim a presentar-vos l'informe d'adultocentrisme i polítiques públiques, que vam elaborar conjuntament amb la Sindicatura de Greuges de Barcelona. Avui amb nosaltres en David Bondia, el síndic. També ens acompanyen els dos investigadors que van dur a terme l'estudi, Roger Soler i Martí i Eduard Ballesté.

Aquest informe neix amb la voluntat de posar llum als motius de la desafecció existent per part de la gent jove envers la política institucional a la nostra ciutat i al nostre país. Un tema del qual sentim a parlar tan sovint des d'una perspectiva esbiaixada que creiem que hem d'alçar la veu.

Venim al Parlament de Catalunya, doncs, perquè, tot i que Barcelona no és l'únic focus d'aquesta problemàtica, creiem que la situació que s'hi viu reflecteix tendències més àmplies en l'àmbit nacional i, per tant, és fonamental abordar-les des de totes les institucions del nostre país.

Així, doncs, volíem analitzar quina relació hi ha entre les persones i les polítiques públiques i com es reproduïx l'adultocentrisme en les institucions. I és que vivim en un sistema adultocèntric, és a dir, un sistema que pren com a base les necessitats de la persona adulta i n'exclou a la resta de col·lectius d'edats, entre aquestes, les persones joves.

Des del CJB, en el nostre dia a dia, ens trobem en diverses situacions que ens exemplifiquen aquest adultocentrisme. Veïem com les entitats juvenils sovint no són tingudes en compte a l'hora de dissenyar les polítiques, com no se'ns reconeix com un agent comunitari clau en els territoris, com se'ns posen més traves cada dia per dur a terme les nostres activitats en l'espai públic o, directament, que se'ns criminalitza.

També veïem com problemàtiques transversals de les persones joves, com serien l'accés a l'habitatge o la precarietat laboral, continuen sense resoldre's.

L'adultocentrisme, doncs, a banda de desvaloritzar o invisibilitzar la nostra opinió, provoca que les polítiques plantejades no ens tinguin en compte i estiguin plantejades d'una manera tan contraposada a la realitat juvenil que moltes vegades no es resolen les nostres problemàtiques.

Per aquest motiu, un informe d'aquest tipus era imprescindible per posar el focus en l'arrel del problema, el sistema adultocèntric, i deixar de culpabilitzar les joves d'aquesta desafecció. Que les institucions incorporin aquesta mirada és clau per tal de construir polítiques juvenils que donin resposta a les necessitats reals de les joves.

El 2022, al Parlament de Catalunya es va celebrar un ple monogràfic sobre joventut, un fet que no es produïa des del 2013, amb tot el retard que això implica. Això ens sembla un exemple clar de la desconexió de les institucions respecte a les joves, estan nou anys sense tractar específicament les problemàtiques de les joves.

Ara, el CJB a l'Ajuntament de Barcelona, el CJB i l'associacionisme juvenil hem reclamat un ple monogràfic, demana que esperem que sigui acceptada.

Ens cal ser presents de forma transversal en totes les polítiques públiques perquè no som el futur, som també el present. Som part d'aquesta societat i tenim dret a ser tractades com a tal i, per tant, sentir-nos representades per les institucions.

David Bondia Garcia (síndic de greuges de Barcelona)

Molt bon dia. Continuaré una mica amb el que deia la Janet de per què vam fer aquest estudi des de la Sindicatura de Greuges de Barcelona i vam fer l'encàrrec. No és només a nivell de ciutat, sinó a nivell de país, perquè moltes vegades es fa l'afirmació que la gent jove és el futur de la ciutat, però en el fons amaga un engany, un engany perquè estem esperant que sigui l'edat d'adulthood perquè prenguin decisions i la nostra aposta decidida no és només el futur, sinó que és el present de les nostres ciutats i deixem de parlar ja de la gent jove com una etapa de trànsit.

També vam buscar què està passant amb la gent jove, que sempre es diu que hi ha una desafecció de la gent jove cap a la democràcia, i el que vam veure és que no és cert, sinó que hi ha una desafecció de la gent jove cap a la democràcia institucional,

la que representeu vosaltres i la que representem nosaltres com a Sindicatura de Greuges de Barcelona.

La gent jove sí que es mobilitza, es mobilitza per temes de feminisme, es mobilitza per medi ambient, es mobilitza per Palestina, però el que veiem és que tenim una esquerra important quan estem parlant de democràcia institucional.

I també veient la Sindicatura de Greuges de Barcelona que teníem no teníem queixes de setze a trenta-quatre anys i vam començar a plantejar-nos per què passa això i va ser quan vam impulsar aquest estudi.

No és un estudi que neix de res, sinó que, inicialment, ja havíem fet dos estudis sobre la gent jove i sobre aquestes polítiques adultocèntriques. Una era sobre el tema del botellot, com es crea Barcelona una taula per veure què es fa amb el botellot a la ciutat de Barcelona, una taula per la nit cívica i segura, i a la taula està representat tothom menys la gent jove. I, per tant, el que vam veure, farem un estudi sobre les perspectives de la gent jove amb un tema que afecta la gent jove.

I després vam fer un altre estudi sobre els joves migrants sense referents familiars, però vam fer-ho d'una altra manera. És a dir, sempre es fan estudis sobre els joves migrants sense referents familiars mirant quin és el procés migratori, i nosaltres vam dir, no, el procés migratori ja no ens interessa, sinó des de que estan a casa nostra són els nostres joves. I, a partir d'aquí, vam veure que era important fer aquestes anàlisis de temes de joventut i va ser quan vam impulsar aquest anàlisi de l'adultocentrisme.

Ja s'ha dit què enteníem pel concepte d'adultocentrisme i el que sí que entenem és que hi ha una altra manera de fer polítiques públiques, una altra manera de fer polítiques públiques, polítiques públiques comptant amb la gent jove i veient que la gent jove és coautora d'aquestes polítiques públiques.

I també, i per anar acabant, nosaltres entenem que el que s'ha de tenir en compte a les ciutats són els drets humans de proximitat, no només a les ciutats, sinó també a nivell de país. I estem parlant de ciutats-països habitables sostenibles, equitatius, diversos garantistes, però, sobretot, ens interessa molt en una mirada interseccional, perquè no cometem l'error d'abordar la gent jove i les polítiques de la gent jove com a polítiques homogènies, sinó que hem d'incorporar aquesta mirada interseccional.

I aquest era el nostre repte, tenint en compte que Barcelona ho està fent bé, és referent en temes de joventut a nivell estatal i a nivell internacional, però en temes de joventut sempre hi ha marge de millora, i és aquest marge de millora, amb aquestes propostes que fan i amb aquesta metodologia que explicaran el Roger i l'Eduard.

Roger Soler Martí (professor de ciència política, Universitat Pompeu Fabra)

Bé, molt bé. És una mica difícil, ambiciós, voler explicar l'estudi en poc temps, eh? Llavors, el que hem decidit amb l'Eduard és només donar-vos algunes pinzellades. Jo us parlaré una mica del plantejament i l'Eduard us explicarà una mica més els resultats.

Bé, el plantejament de l'estudi, que ja han introduït el David i la Janet, era veure de quina... Moltes vegades,...

Fitxer 3

...quan es parla d'aquesta desafecció de la gent jove respecte a la política institucional, doncs, bé, constatarem..., la nostra posició de partida era que, habitualment, el que es fa és analitzar quins són els factors de transformació de la joventut que fan que la gent jove es vegi allunyada respecte a les institucions. És a dir, el focus de la recerca i del discurs social sobre per què els joves se senten allunyats de la política tenia a veure amb la precarització de les condicions de vida, amb les xarxes socials, amb les noves identitats, etcètera. D'acord?

En canvi, això és una equació que té dos factors: els joves i les institucions, eh? I l'accent sobre què fan les institucions per generar aquesta distància creiem que està absent, diguéssim, de la recerca acadèmica, però també, en gran part, del discurs social. Per tant, aquesta recerca anava clarament a afrontar aquest tema.

Per fer això partíem d'aquest concepte d'adultocentrisme, que han introduït ja la Janet i el David, no? Perquè em sembla que ajuda o em semblava que ajuda a entendre molt bé la transversalitat de l'impacte que té aquesta perspectiva de les institucions respecte als joves.

L'adultocentrisme, com altres marcs que coneixem, diguéssim, normatius de dominació, eh? –podem posar cometes, eh?–, el que fa és normalitzar els interessos d'una part de la població respecte als altres. Allò que, de la mateixa manera que passa amb el patriarcat, que normalitza els interessos d'una part de la població respecte a l'altra, també passa amb el que anomenem adultocentrisme. D'acord?

I això ha estat analitzat, poc encara, eh?, però sí que ha estat començat a analitzar. El que nosaltres hem intentat fer és veure, o constatem, i aquest és el punt de partida, és que les institucions democràtiques estan imbricades d'aquest marc normatiu i, per tant, també actuen d'aquesta forma, i això té un impacte.

Llavors, abans d'entrar a quin és l'efecte que té aquest adultocentrisme institucional en els joves, volíem donar algunes evidències, per si algú té dubtes, diguéssim, de si les institucions democràtiques són o no adultocèntriques, algunes evidències, no?

La primera, que és molt òbvia, és, si nosaltres analitzem la despesa social, com es distribueix a través dels grups d'edat. Això és una tasca que és metodològicament complicada perquè és molt difícil destriar determinades partides de pressupostos públics en funció de l'edat, però hi ha diversos investigadors que ho han provat i el que han constatat és que hi ha una despesa, en general, a tots els diferents models d'estat de benestar molt més gran en els grups de població més gran, eh? I qui en surt més perjudicat són els grups de població més joves.

Diguéssim, la referència és una autora canadenca que es diu Julia Lynch i que quantifica, malgrat que és molt difícil això, en 2,5 vegades més la gent gran rep més despesa pública que no els joves. D'acord?

Això, evidentment, com segur que ja heu sentit moltes vegades en aquesta comissió, és diferent en funció de l'estat de benestar. L'estat de benestar mediterrani és on s'agreuja més aquesta situació, on les institucions atenen, en termes de despesa, molt menys els joves que en altres llocs, no?

Un altre context del que segur que també en sou conscients són els moviments demogràfics, no? Estem en societats que s'envelleixen. Aquest envelliment és un procés que s'està vivint de forma accelerada i això significa que els joves cada cop són menys, en termes relatius, respecte al conjunt de la població. Des del 2000 fins

ara, aquesta dada s'ha abaixat un 6 per cent. Eren un 22 l'any 2000 i, ara, són un setze, aproximadament, a Catalunya, eh?, els joves de quinze a vint-i-nou anys.

Per tant, aquesta disminució del pes demogràfic també té conseqüències, eh? Perquè entren en un cercle viciós d'una menor representativitat, eh? El cos electoral que representen els joves són menys ara que fa uns anys i això, des del punt de vista dels incentius dels partits polítics que esteu aquí representats, doncs, clar, redueix els incentius a atendre les necessitats d'aquest segment de la població que cada cop és menys. I, a més, com que cada cop és menys, s'atén menys, genera més desafecció i, per tant, també tendeixen a participar menys a les eleccions, no? I, per tant, aquest cercle viciós s'ha constatat també en recerques al Canadà, al Regne Unit, també a Espanya, etcètera. D'acord?

En definitiva, no ens podem allargar res, però hi ha més evidències d'aquestes, no? També en la composició dels parlaments, eh? Hi ha informes periòdics de la Inter-Parliamentary Union que indiquen quin percentatge de joves menors de trenta anys formen part dels diferents parlaments. En el cas d'Europa això és el 4,6 per cent de la població, quan la població, diguéssim, amb capacitat de sufragi passiu que està per sota els trenta anys són entre un quinze i un vint per cent de la població.

Per tant, hi ha una infrarepresentació que es dona també en llocs com aquest, com els parlaments que representen els interessos.

Eduard Ballesté Isern (professor de la Universitat de Barcelona)

Bé, aquests últims dos minuts i mig us presentaré breument l'informe, no? Diguéssim, tot això i aquest context de l'adultocentrisme el que vam voler és no simplement teoritzar-ho des dels nostres punts de vista, sinó anar a veure si realment existia i si realment la gent jove n'era conscient.

Diguéssim, l'objectiu de l'estudi, al final, és fer parlar a la gent jove, entendre com viuen, perceben, senten i quines experiències han tingut amb les institucions i veure si aquestes experiències poden estar englobades dins d'aquest adultocentrisme que ens permeti entendre aquesta certa desafecció, no?

Dins d'aquest objectiu, breument, la metodologia va fer reunir dins diferents grups de discussió amb joves de diferents edats i diferents posicions socials, per intentar

tenir com la major heterogeneïtat possible i, diguéssim, sempre tenint en compte que aquesta idea de l'adultocentrisme, que ho ha presentat molt bé el David Bondia, no?, sempre està relacionada des d'un punt de vista interseccional. No podem entendre, simplement, una discriminació pel fet de ser jove com a única i aïllada, sinó que sempre ha d'estar en context amb altres tipus de discriminació, i no només des d'aquí ho podem entendre, no? Si ho volem veure només des del punt de vista dels joves no ens funcionarà.

Llavors, per destacar alguns dels resultats, tot i que teniu l'informe i el podeu consultar, el primer de tots va ser constatar que realment tots els joves o bona part dels joves i les joves que van participar tenien interioritzada aquesta discriminació pel fet de ser jove quan entraven en contacte amb les institucions o no només quan hi entraven en contacte, sinó també quan pensaven en les institucions o les percepcions o els imaginaris que tenen sobre les institucions. Totes coincidien que hi havia una certa discriminació pel fet de ser joves. Llavors, aquesta idea d'adultocentrisme, aquí molt resumida, en l'informe teniu com les dades, està constatada perquè els joves ho viuen d'aquesta forma.

El segon resultat que creiem més destacable, diguéssim, és la transversalitat. Aquest adultocentrisme no és una cosa puntual que només aparegui en el moment donat en què van al metge o van a veure la policia o van a buscar algun tipus de política pública, no és una qüestió que només aparegui puntualment en aquest moment, sinó que es va construint en els diferents moments que ells viuen amb les polítiques públiques, com us deia.

Abans d'entrar-hi en contacte, quan pensen què els pot donar la política pública, ja està funcionant aquest adultocentrisme. Quan hi entren en relació, es troben amb situacions que remarquen aquest tipus d'adultocentrisme i els resultats que en treuen també estan limitats per aquesta discriminació pel fet de ser joves. I tot això no és només a través d'evidències, sinó que ho interioritzen dins de la seva ment, dins de la seva posició, dins dels seus sentiments.

Només a tall de detall, per acabar, vam dividir com els resultats això, el que us deia ara. D'una banda, què hi van a buscar les institucions o què pretenen trobar-hi. I aquí les respostes que trobàvem, no?, és que, un cop entren al primer contacte amb les

institucions, es senten que no estan escoltades, que són incòmodes aquestes interaccions amb les institucions, que no s'entén ni s'atén a les necessitats de les joves, normalment, i si s'atén és de forma molt parcial, no amb la globalitat del que necessiten, i que normalment perceben que el jove sempre està com en una posició molt irrellevant.

Un cop hi entren en contacte, el que veuen és que no entenen, i això no seria només exclusiu de joves, però per això aquesta mirada transversal, no entenen com funcionen les institucions, les dinàmiques de les institucions són molt complicades, un excés de burocràcia, uns llenguatges que són molt poc pròxims a les persones joves, etcètera, etcètera. També una dificultat de condicions que han de complir per poder accedir aquestes polítiques públiques parcials. Bé, a l'informe trobareu més exemples d'aquest estil.

I l'últim de tots, no?, el que ens preguntàvem que és, d'acord, un cop heu fet tot aquest procés, heu entrat en contacte amb les institucions, heu anat a buscar algun tipus de política pública, quin resultat n'heu tret?

Normalment, la percepció sobre aquest resultat és que és molt parcial, que de la seva necessitat, ja sigui en matèria d'habitatge, de treball, d'emancipació, del que sigui, el que pot oferir la política pública a les persones joves ho perceben com una petita solució molt petita dins del gran problema o de la situació que els porta allí. Per tant, sovint pensen que fora de les institucions poden trobar més ajudes que no pas dintre les institucions.

I per acabar, només per destacar aquelles coses positives, i ja acabo. Sovint sortia com a reconeixement positiu en aquelles polítiques públiques que o estaven pensades per persones joves i, per tant, assumien uns llenguatges i unes formes més properes al dia a dia de les persones joves, o la cara visible de les institucions, és a dir, les persones que les atendien eren joves, i allí es generen més processos de complicitat.

Perdoneu, que m'he allargat una mica i això és tot. És un resum del que podeu trobar més detallat i amb més exemples i les veus dels joves dins de l'informe.

Gràcies.

El president

Gràcies. I ara és el torn dels grups i comencem pel grup que va sol·licitar la compareixença, que en aquest cas és Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula a la seva portaveu, Mar Besses. Quan vulgui.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bé, bon dia a totes i a tots i, en primer lloc, agrair-los la compareixença i l'elaboració d'aquest informe tant al Consell de Joventut de Barcelona com a la Sindicatura de Greuges de Barcelona.

Primer, perquè crec que feu una tasca molt interessant, que és analitzar i posar context a una realitat, que, si m'ho permeten, no només afecta a la ciutat de Barcelona, sinó que veiem que és una realitat i és un reflex del nostre país.

I, segon, també per abocar-hi propostes de com podem també donar resposta a molts dels reptes actuals de la nostra societat i també de la democràcia actual. I, per tant, creiem, doncs, des del Jovent Republicà, que era important que hi fóssiu perquè, segurament, doncs hi poseu acadèmia i poseu recerca amb una intuïció doncs que ja teníem, però que heu pogut fer doncs aquest treball molt més a fons.

I pel que fa al plantejament i a l'enfocament, els he de dir que ho compartim plenament. És a dir, nosaltres no entenem la joventut com una etapa de trànsit ni un cicle de vida, que, en aquest sentit, doncs ens preocupa, per exemple, el missatge que estem llançant als joves del nostre país quan l'actual Govern modifica l'adscripció doncs de les polítiques de joventut, amb una secretaria que ara passa a ser doncs cicles de vida, entenem que no és un cicle de vida més. I, per tant, estem llançant un missatge als joves del nostre país quan busquen on són els responsables de les polítiques de joventut i, per tant, veuen que és irreconeixible dintre de l'estructura del Govern.

Per tant, és un primer missatge que ens preocupa perquè, com deia, no és un cicle de vida més, sinó que és una etapa doncs de determinació, de construcció de la trajectòria vital d'un individu. I, per tant, el que volem transmetre als joves és que no només són espectadors, no poden ser espectadors del món, de la societat que tindran en el dia de demà.

I per tant, des d'aquest punt de vista, el Jovent Republicà ho tenim clar, no fem polítiques pels joves, sinó que hem de fer polítiques amb els joves. I apostem, doncs, per fer-ho des d'aquesta necessària primera persona i fer-ho en veu pròpia, no només és important que els joves doncs siguin motor de canvi, motor de transformació als carrers, omplint els carrers, que, evidentment, és molt important, però també és important que els joves tinguin aquest altaveu a les institucions, allà on es prenen les decisions i ho fem, per exemple, en el Parlament de Catalunya. L'exemple que han posat doncs del monogràfic de joventut, crec que és una evidència què passa quan els joves hi són a les institucions, que fem doncs que es parli dels temes que ens afecten a les persones joves, però també considerem que hi ha una derivada molt important, que és aquesta translació que tenen les polítiques de joventut, en el cas dels ajuntaments, perquè entenem que és aquesta primera administració més propera a les persones joves i, segurament, també des d'allà doncs on millor podem donar resposta.

I per tant, en el marc de les polítiques de joventut, no és un calaix de sastre, sinó que entenem també que ho hem d'abordar des d'una perspectiva interseccional. Els joves som diversos, els joves tenim diferents problemàtiques i ho hem de fer des d'aquest enfocament, però també ho hem de fer des de la transversalitat, no només ens afecten les polítiques de joventut concretament, sinó que quan estem fent polítiques d'habitatge, quan estem fent polítiques d'educació, quan estem fent polítiques de salut, hi ha una visió molt important i unes derivades molt importants cap a les persones joves.

I quan no ho fem, crec que les conseqüències són, segurament, massa evidents i crec que també ho exposen doncs molt bé en aquest informe. Polítiques públiques molts cops dirigides a persones joves, però fetes des d'un enfocament que no donen resposta a les persones joves, i això provoca, doncs, aquesta actual doncs, segurament, desconexió entre l'administració i els joves i també aquesta desafecció cap a la política i aquesta distància institucional, que, malauradament, és el que aprofita l'extrema dreta, aquesta frustració que senten doncs molt joves, aquest caldo de cultiu que aprofita l'extrema dreta doncs per propagar els seus missatges, i ja els anticipo que serà el que sentiran en properes intervencions, malauradament.

I per tant, crec que és important abordar aquestes qüestions des d'aquesta agrupació que vostès també fan, en aquests tres eixos que em semblen molt encertats. I per tant, prenem nota que, segurament, la millor manera de combatre aquesta visió i aquesta desconexió que tenen els joves de la política o de l'àmbit institucional és donar resposta a les seves necessitats, però per poder donar resposta a les seves veritables necessitats hem de conèixer de primera mà quines són les necessitats que tenen les persones joves.

I per això els plantejo algunes preguntes, per anar una mica més enllà de la diagnosi. En l'informe fan onze propostes concretes en relació a la visió adultocèntrica i els volia preguntar si s'ha desplegat alguna de les propostes que vostès fan. I en cas afirmatiu, doncs quina ha estat la valoració o com ha estat aquest desplegament.

Si coneixen també experiències d'èxit o experiències que siguin replicables també i que hagin vist a altres municipis del país i que puguin ser exemple, no?, no només en el cas de la ciutat de Barcelona, sinó també quines eines creuen que aquest Parlament, que la Comissió de Polítiques de Joventut també podria agafar com a pròpies,...

Fitxer 4

...també perquè som conscients d'aquestes dinàmiques institucionals complexes que també queden molt allunyades de la realitat juvenil. Aquesta Comissió de Joventut, segurament, també està molt allunyada de la realitat de les persones joves. I per tant, també com a representants d'aquests joves que volem ser, si creuen, tenen alguna proposta, algun consell, perquè aquesta institució doncs també sigui molt més propera i molt més útil per als joves del nostre país.

Ho deixo aquí perquè no em queda més temps i de nou agrair-los la compareixença i la feina feta.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el seu especialista Josep Aleix Agustí, quan vulgui.

Josep Aleix Agustí Canals (GP Junts)

Bé, gràcies. En primer lloc, agrair la compareixença del CJB, el Síndic de Greuges de Barcelona i als professors que vau redactar, diguéssim, aquest informe.

Sí que nosaltres, quan ens hem llegit l'informe, el que trobàvem a faltar una mica és potser més concreció o més... Hi ha un treball qualitatiu molt important, no?, però sí que ens falta potser una mica de treball quantitatiu, no? Segurament, això també és perquè aquest estudi és del 2023 i, ara, segurament, amb ulls del 2025, el faríem diferent, no?

Bé, abans de llegir-nos l'informe, la nostra percepció era que els joves creuen que les administracions no donen resposta a les seves inquietuds, no? I això doncs ho trobem perquè volem construir un projecte de vida com a joves, volem emancipar-nos, volem comprar un habitatge, llogar un habitatge, volem formar una família, una sèrie de coses que no podem fer perquè, diguéssim, no tenim les condicions per fer-ho, perquè tenim una feina que és poc digna, no?, sobretot el que és el salari i, per tant, no ens permet crear un projecte de vida, que és el projecte de vida que volem construir a Catalunya. Per tant, tenim un primer, no?, aquí, eix on no podem desenvolupar allò que volem fer.

Amb aquest informe posem ciència en aquelles percepcions que nosaltres, abans de consultar l'informe, ja pensàvem, no? I, a més a més, a part del que afecta l'administració, també ens podem sentir molt identificats amb algunes de les altres situacions que expliquen els joves que van participar a l'estudi, no? Perquè tots hem escoltat algun cop allò de «tu això ho has de fer perquè ets jove» o «tu això no ho pots fer perquè ets jove», no?, ja sigui en l'àmbit laboral o en altres. I per tant, se'ns posen, diguéssim, traves, no?, pel fet de ser joves. I per tant, constatem això.

Pel que fa a l'àmbit de l'Administració, algunes de les coses que destaquem i que posen ciència i certifiquen allò que pensàvem, és que els joves no se senten escoltats per les administracions, que hi ha un menysteniment dels joves o de les institucions cap als joves i, bé, que hi ha massa burocràcia i que, com ara deia l'Eduard Ballesté, que les polítiques públiques despleguen envers els joves són parcials o insuficients i que, inclús, si no em m'erro, a l'informe es deia també que són llunyanes, no útils, difícils d'accedir i que no interpel·len a la joventut, no? I, per

tant, el que és evident és que nosaltres davant d'aquesta realitat hem de posar una solució.

Per tant, nosaltres apostem per una Administració que sigui més propera als ciutadans, una Administració que confiï en els ciutadans, no?, perquè sembla que hi hagi desconfiança de l'Administració envers els ciutadans, i això és un eix fonamental, una Administració que hi hagi menys burocràcia. I per mi hi ha una cosa que explicaves, que és fonamental també, que és el fet d'aquest..., en el llenguatge, o aquestes dificultats que tens per accedir a la informació de les polítiques públiques, però també a l'hora de sol·licitar-les, eh? Perquè aquí hi ha una dificultat important. Per tant, a tot això s'ha de donar solució si volem que els joves puguin tornar a confiar en les administracions.

Però, alhora, hi ha una de les solucions que proposeu, que també penso que és molt important, que és el fet que els joves es puguin sentir representats a les administracions, ja no només en l'àmbit polític, no?, que parlaves del Parlament, sinó també en l'àmbit funcional, no? I aquí sí que hi ha una noia, si no recordo malament, dins l'estudi que diu que: «Si m'hagués d'imaginar l'Administració com una persona, me l'imaginaria d'un senyor de seixanta anys», no? Crec que això també posa molt de relleu quina és la situació i, per tant, que també hem d'actualitzar una mica tota la gent que forma part de l'Administració perquè tothom ens hi puguem sentir reflectits i ens hi puguem reconèixer, no?

I ja, per últim, jo sí que volia fer un últim comentari, que és que, quan l'alcalde Trias governava la ciutat de Barcelona, la regidoria de joventut era una regidoria i, ara, que, diguéssim, governa un altre partit, governa el PSC, no hi ha regidoria de joventut, sinó que hi ha un comissionat de joventut. I que, per tant, aquí també la joventut perd valor en la representació, en aquest cas, a Barcelona, no?

I això és tot. *Merci.*

El president

Gràcies. I ara, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula el seu portaveu, el senyor Pau Ferran, quan vulgui.

Pau Ferran Navarro

Sí, gràcies, president. Agrair la presència del Consell de la Joventut de Barcelona, així com el Síndic de Barcelona i els professors encarregats de l'elaboració d'aquest informe.

Crec que l'estudi ofereix algunes dades que són rellevants i que val la pena tenir en compte, i és que els joves sovint senten que les administracions no els escolten prou, que la burocràcia i els canals de comunicació no s'adapten a la realitat, a més d'altres qüestions estructurals com l'educació, el trobar feina, l'habitatge o el poder formar una família, on els joves veuen en moltes ocasions que les administracions públiques arriben tard o que els recursos que s'hi destinen són insuficients.

I, en part, nosaltres també compartim aquest diagnòstic, però també volem ser clars, és que creiem que la resposta a tot això no ha de ser ni més ideologia ni més estigma i, sobretot, no hem d'entendre la joventut com un col·lectiu fix i uniforme perquè, amb tota cordialitat, crec que aquest estudi peca una mica d'això, és que crec que els joves som plurals, som molt diversos i no estem tots tallats per un mateix patró. I el que necessitem, sobretot, són solucions concretes i no la imposició de cap ideologia perquè cadascú és lliure de pensar i de fer el que consideri.

I per tant, nosaltres creiem que, en primer lloc, cal abordar els reptes i els problemes de manera real i aquests reptes i problemes, al nostre entendre, són l'educació i la formació de qualitat, i és que, si els joves volem oportunitats, hem de deixar de ser una de les comunitats autònomes amb pitjors dades de qualitat educativa de tot l'Estat.

En segon lloc, feina estable i ben remunerada. No podem condemnar, evidentment, els joves a la precarietat i, per tant, necessitem un entorn econòmic que sigui competitiu i no aquesta política del no a tot que s'ha imposat i que ens ha fet perdre oportunitats, competitivitat a tots en general i, evidentment, també als joves.

En tercer lloc, l'habitatge. I és que a Barcelona i la majoria de ciutats de Catalunya són pràcticament inaccessibles pels joves i calen polítiques valentes que incentivin l'oferta, més facilitat per construir i, sobretot, abaixar impostos.

Podríem també parlar de la seguretat als carrers, que és un dels principals problemes que altres informes també analitzen i crec que no es fa prou èmfasi en aquest estudi.

I, en qualsevol cas, acoïllim amb molt d'interès aquest informe i nosaltres assumim el compromís, com hem fet sempre des d'aquesta cambra, per tal d'afrontar i abordar els problemes reals que afecten el conjunt de la ciutadania de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. I ara, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada Júlia Calvet, quan vulgui.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. En primer lugar, agradecerle su presencia en el día de hoy. Por primera vez en décadas, nuestra generación va a ser la que va a vivir peor que sus padres, pero culparlos a ellos de todos los males pues, sinceramente, creo que es un craso error.

Nuestros padres no lo tuvieron fácil, ellos también han vivido crisis, han tenido que convivir con un paro elevado, con poco trabajo, pero ellos tuvieron la suerte de que, incluso con todo eso, pues había un cierto horizonte. Con un empleo estable en una fábrica, en una empresa, en un pequeño negocio, era posible ahorrar, acceder a una vivienda y, cómo no, pues formar una familia. Los coches no eran baratos, pero con esfuerzo pues te los podías comprar. Los barrios mantenían cierta cohesión social, había incertidumbre, pero también un proyecto vital posible, con posibilidades y con oportunidades.

Y hoy nosotros, en cambio, pues nos encontramos con muchas de esas dificultades que vivieron nuestros padres, pero agravadas y algunas de nuevas que antes no existían. Contratos basura, precios desorbitados, alquileres inasumibles, una deuda pública asfixiante, sin ninguna expectativa de pensión y con servicios públicos totalmente desbordados.

En nuestra generación, y por las muchas imposiciones del transporte privado y la saturación del transporte público, pues la movilidad se ha considerado un lujo.

La vivienda es un auténtico sueño, ya no somos un país de propietarios, somos un país de precarios. A todo esto, se suma una invasión migratoria sin precedentes, sin control, que impacta directamente contra nuestros barrios, sueldos y oportunidades.

Y cuando pedimos respuestas, se nos ofrece resignación, ¿no?, vivir con menos, depender más, conformarse, etcétera.

En definitiva, la principal diferencia de los jóvenes de hoy en día, a diferencia de lo que tenían nuestros padres, es que, bueno, ellos, con cierto esfuerzo, aún tenían esperanza de tener un futuro digno. Actualmente, pues es prácticamente imposible. Y es que no pedimos nada más que lo que tenían nuestros padres y nuestros abuelos, que es formar una familia, una vivienda y un trabajo estable con salarios dignos.

Se habla en las conclusiones del informe de la necesidad de priorizar a los jóvenes en las políticas públicas. Sí, nosotros creemos que hay que priorizar a los jóvenes, pero a los jóvenes españoles –a los jóvenes españoles. Porque ya tenemos demasiados casos donde la Generalitat ha priorizado a los jóvenes, pero siempre a los de fuera, como, por ejemplo, programas como el ACOL, donde se destinan 19 millones de euros a contratar a ilegales. Sí, sí, no me miren así, a ilegales.

Pero parece que esto no sea culpa de nadie y que el resto de partidos que están hoy aquí, pues, bueno, como..., os hacéis los preocupados como si no tuvierais ninguna culpa de nada, cuando lleváis gobernando muchas décadas.

¿Quién ha gestionado el país durante todo este tiempo? El bipartidismo, pero también ahora el separatismo. ¿Quién ha legislado, recortado, endeudado y cedido competencias? Vosotros, el separatismo y el bipartidismo. La respuesta es clara, cuarenta años de bipartidismo, de PP y de PSOE en el Gobierno de la nación, y cuarenta años de separatismo y socialismo en el Gobierno de la Generalitat. Y, en ambos, han ido turnándose para degradar lo común y bloquear el futuro.

En definitiva, no se trata de enfrentar a generaciones, sino de dejar claro que lo que no ha cambiado son los responsables y los culpables de todo esto, y entre lo que hubo y lo que no hay está su firma.

Para terminar, les quiero hacer tres preguntas. La primera es sobre el informe, ¿no?, que defiende una mayor participación juvenil. Pero la pregunta es, ¿cómo podemos garantizar, a la vista de lo que está pasando en los últimos años, que esta participación no sea manipulada por colectivos juveniles de izquierda para ignorar la presión de la inmigración masiva y la creciente inseguridad de nuestros barrios,

especialmente cuando las políticas actuales parecen priorizar la agenda separatista sobre la seguridad?

En esta línea, ¿qué valoración hacen ustedes de las últimas encuestas en las que se evidencia que cada vez hay más jóvenes que ven como una alternativa a VOX? De hecho, en el propio CEO de marzo salíamos como..., en apoyo de jóvenes de entre dieciocho y veintiún años, casi con el dieciocho por ciento de apoyo, primera fuerza, seguido de Esquerra Republicana, con un catorce por ciento, y del PSC, con un doce.

Y, por último, pues vemos que en la Junta Directiva del Consell hay personas que forman parte de la juventud europea federalista, del colectivo separatista La Forja, etcétera, etcétera.

¿Verdaderamente ustedes se creen todas las promesas de los partidos que han estado turnándose el poder durante más de cuarenta años y nos han llevado a la ruina y decadencia actual?

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. I ara passem al torn del Grup Parlamentari dels Comuns i té la paraula el seu especialista Arnau Morales. Quan vulgui.

Arnau Morales Soley (GP Comuns)

Gràcies, president. Gràcies al Consell de la Joventut de Barcelona, a la Sindicatura Greuges de Barcelona i als dos professors encarregats també de l'informe, tant per l'anàlisi quantitativa com qualitativa, com la proposició de propostes de millora o mesures a implementar.

En aquest sentit, hem pres bona nota des del Grup Parlamentari dels Comuns de les recomanacions i mesures que estan proposant i esperem que la resta de grups que vulguin posar la joventut al centre també facin bona nota i comencin a desenvolupar aquestes propostes, que, efectivament, són concretes i aterren, tot i que podrien ser més concretes, però creiem que apunten en la bona direcció.

Molts cops parlem de polítiques juvenils, però són polítiques que es fan per als joves i no amb els joves. Llavors, aquesta és una societat que, al final, mira el món des dels ulls dels adults i, per tant, aquesta majoria adultocèntrica no acaba sent innòcua, el que acaba condicionant són les polítiques públiques, les prioritats institucionals i les formes de participació. El que acaba passant és una exclusió sistemàtica del jovent com a subjecte polític actiu i legítim.

Des d'una perspectiva d'esquerres, no podem entendre la transformació social sense les persones joves en una posició central i de protagonisme. L'adultocentrisme no només relega al jovent a un paper passiu, sinó que reforça les desigualtats i perpetua un model de presa de decisions allunyat de les seves realitats, necessitats i propostes.

Hi ha una part de l'informe que és molt interessant, que és que destaca que els joves no tenen desinterès cap a les polítiques públiques en termes generals, sinó que el desinterès és quan no participen ni en la ideació ni en la gestió ni en el desplegament d'aquestes mesures.

Llavors, el missatge en aquest sentit l'han deixat molt clar, que és que cal que els joves participin en els processos de creació normativa, que, al final, aquesta manca de participació porta a una crisi de la legitimitat de les institucions democràtiques i, de retruc, posa en risc el futur de les democràcies, i no pas perquè els joves siguin autoritaristes o vulguin un sistema menys democràtic, sinó perquè les acaben sentint allunyades, inútils i, per tant, no se senten cridades a participar-hi.

Cal assumir també que l'edat és un eix de desigualtat, igual que és la classe social, el gènere o l'origen i, per tant, cal combatre-ho amb polítiques valentes. No podem demanar responsabilitat i compromís als joves mentre els neguem la possibilitat de participar i definir aquestes polítiques amb mateixes obligacions, mateixos drets i mateixa capacitat de participació.

Per tant, les polítiques públiques no podem, i en aquest sentit no podem pretendre que tots els joves són homogenis, sinó que no és el mateix ser una jove migrada d'un barri popular que un jove universitari amb suport familiar. Llavors, cal una mirada interseccional, que, a més a més, com bé s'ha apuntat, disseccioni dintre de la joventut aquestes realitats diferenciades.

Per altra banda, sí que algunes de les recomanacions que s'han...

Fitxer 5

...recollit, sí que s'han anat ja incorporant, per exemple, a través de la llei de joventut estatal que està fent el Ministeri de Joventut, que ha incorporat una sèrie de trobades sectorials i territorials amb una pila d'entitats juvenils i jovent organitzat i no organitzat. I per tant, doncs es demostra que, si es vol i hi ha voluntat política, és possible comptar amb la participació dels joves en l'elaboració normativa.

Llavors, voldria fer tres preguntes molt ràpides. La primera, si creuen que la rebaixa del vot als setze anys pot arribar a afavorir la percepció de pertinença de la joventut amb la política pública o amb les institucions.

Si, vist que han fet una anàlisi de la presència de persones joves a les cambres legislatives, si han fet el mateix estudi pel que fa a les corporacions municipals o els plens municipals. I, en cas afirmatiu, si han detectat el fet que, si el nombre és major, els joves tinguin millor percepció de la utilitat dels ajuntaments.

I si, finalment, la recuperació dels Consells Locals de Joventut com a eines d'incidència política o institucional podria tornar a apropar la joventut a les institucions i a les polítiques públiques.

Merci.

El president

Gràcies. I ara, en nom del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada, la seva portaveu, Sabrin Araibi. Quan vulgui.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, president. Bé, primer de tot, agrair al Consell de la Joventut de Barcelona que ens vingui a presentar aquest informe, juntament amb el Síndic de Greuges de Barcelona i els dos professors també que ens acompanyen, i, sobretot, per la seva tasca i per l'informe perquè posa llum sobre una realitat que sovint queda invisibilitzada. En aquest cas, seria l'adultocentrisme i les seves conseqüències en les polítiques públiques.

Des del nostre grup parlamentari, compartim totalment el que s'ha comentat, que els joves no som el futur i que se'ns mira sempre com una cosa llunyana, sinó que som el present i s'ha de legislar d'aquesta manera.

Un altre punt que m'agrada que es recalqui molt, que és que la joventut no és un grup homogeni, sinó que és un grup divers i heterogeni, sobretot, especialment, a la ciutat de Barcelona. Encara que hi hagi molts grups parlamentaris que vulguin negar aquesta realitat, Barcelona i Catalunya és un país divers on la joventut és molt diversa i hem de tenir aquesta mirada interseccional per donar resposta a tots els joves de la nostra ciutat.

També comparteixo totalment que existeix en l'actualitat un biaix generacional que, finalment, doncs posa que els joves del nostre país tinguin una situació de #2.17) envers dels adults, en aquest cas.

Considerem totalment important aquesta millora de la relació entre els joves i l'Administració, perquè en l'actualitat estem veient aquesta conseqüència de la desafecció política que els joves del nostre país, i en general de l'Estat i a nivell europeu, per aquesta desafecció i veure's llunyans de l'Administració, doncs al final acaben calant discursos buits de l'extrema dreta, com hem pogut escoltar aquí. Aquests mateixos discursos que demanen més polítiques pels joves, però després, a l'hora de les millores salarials que també afecten els joves, són els primers que hi voten en contra.

Però, bé, en tot cas, també comentar que creiem totalment important que els joves estiguem en les preses de decisions. I des del nostre punt de vista, sabem que aquest informe, si no m'equivoco, es va fer a l'anterior legislatura de l'Ajuntament, però en aquesta, doncs, això ha canviat. Abans hi havia un comissionat de cicles de vida, a l'actualitat està el comissionat de joventut, que és el company Jordi Rodríguez, i jo crec que això també millora una mica la percepció que poden tenir els joves a l'hora de dirigir-se a l'Administració.

També nosaltres, en aquest cas, defensem que se'ns tracti com un subjecte polític del present i creiem que cal reforçar, en aquest sentit, la transversalitat de les polítiques de joventut, no només en temes com a tal de joventut, sinó en altres com habitatge, educació, ocupació, salut, perquè ens afecten al llarg de la nostra vida, i

especialment en aquest moment. Òbviament, tot això ha d'anar acompanyat de pressupostos i recursos.

I crec que un tema molt important també és la participació. Se'ns demana sempre, i especialment a les entitats que hi participeu, però creiem totalment que la participació ha de tenir un retorn, d'alguna manera, perquè les entitats i la gent jove que hi participi pugui veure que el que proposa té efectes reals.

I crec, si no m'equivoco, que a partir d'aquest document que es va fer es va desplegar el projecte «Adaptar-se o morir», que era un projecte de reflexió col·lectiva entre l'Administració i l'associacionisme, i ens agradaria saber si ens poguéssiu explicar en quin punt es troba o si ens poguéssiu explicar alguna cosa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara, per respondre a les preguntes, tenen un temps màxim de set minuts, quan vulguin.

David Bondia Garcia (síndic de greuges de Barcelona)

Bé, us agraïm tots els comentaris. Prenem comentaris cap a nosaltres, però qui correspon és parlar entre vosaltres, a partir d'ara, d'aquests temes que heu anat traient.

Algunes coses, no tant de contingut, que jo li deixo al Roger i a l'Eduard, però coses que heu anat plantejant. Des d'Esquerra, s'ha fet una anàlisi... Es nota que l'heu llegit, eh?, o sigui, que molt bé anàlisi que feu. Plantegeu una pregunta, en concret, de quin ha estat el desplegament. I també per contestar a Junts, que ens deïes que hi havia falta de concreció.

Bé, és un informe que es fa el 2022 i és un informe viu, un informe viu, que en principi es compta amb la gent jove. Després es fa un taller amb gent jove i tècnics i tècniques de l'Ajuntament de Barcelona, i després només un taller amb tècnics i tècniques de l'Ajuntament de Barcelona per veure quines d'aquestes propostes poden implementar des de l'aparell burocràtic que és l'Ajuntament de Barcelona.

Jo crec que això, us passarem els resultats, perquè també és un repte que teniu vosaltres sobre la taula de dir, no quedem-nos només amb l'informe i amb aquestes línies que es van traçar, sinó això s'ha d'implementar. Perquè vosaltres parlàveu del Consell, que hi havia ciència en aquest informe. Sí, hi ha ciència, però hi ha pràctica i hi ha aplicació. Deixem-nos ja d'informes que només el que fan és reflectir marcs teòrics, sinó el que volem és l'aplicació concreta.

Feia referència també Junts al tema de l'alcalde de Trias. És veritat, durant el mandat de l'alcalde de Trias hi havia una Regidoria de joventut. Nosaltres en l'informe destaquem que s'hauria de prioritzar. És veritat que hi ha hagut un canvi, ja no és un..., és un comissionat de joventut, que hi ha hagut un canvi, però la gent jove continua volent una regidoria de joventut, i deixem-nos d'històries de cicle de vida.

Plantegem les tres coses que són importants. El tema d'una Administració més propera als ciutadans. El que hem de fer és no només pensar què és la representació i què és l'àmbit institucional representatiu, sinó que l'Administració també ha de ser molt més propera, menys burocràcia. I el llenguatge. Deixem-nos d'aquest llenguatge que moltes vegades utilitzem un llenguatge com una barrera, i som especialistes en fer això des de l'Administració, ja sigui administració municipal o administració autonòmica. Hem de ser molt propers i no perdríem rigor en aquest aspecte.

Com ens deia el PP, hem d'assumir compromisos, problemes reals.

I també ho enllaçaria amb el que plantejaven des de VOX. Has fet una diagnosi de problemes que té el país, però fas la diagnosi des de conflicte. Nosaltres des de la Sindicatura de Greuges de Barcelona tenim molt clar que no abordarem tema habitatge, tema ocupació, tema economia, tema mobilitat, no ho podem abordar com a conflicte i creiem que aquest és una gran aportació que fa la gent jove i que fem nosaltres.

S'aborden com a problemes i la immigració també s'ha d'abordar com a problema i tots els problemes requereixen solucions i solucions consensuades. Si ho abordem com a conflicte, que és molt des de l'àmbit polític, dels partits polítics que ho feu, hi ha un guanyador i un perdedor. Nosaltres creiem que això són problemes reals de la nostra societat que s'han d'abordar com a solucions i solucions consensuades.

I aquí és la gran diferència que trobem entre diversos àmbits. Nosaltres, i aquest informe neix d'això i busca això, alimenta l'imaginari de les solucions. Vosaltres el que feu de forma sistemàtica és atiar els conflictes, atiar els conflictes i atiar el foc dels conflictes.

L'anàlisi està molt bé, però busquem solucions a aquesta anàlisi i per això el que dius, la valoració de l'enquesta de la gent jove que va... Bé, el que hem d'explicar a la gent jove, i la gent jove no és veritat que sigui manipulable i que manipulin de l'esquerra. No, la gent jove té una ideologia molt clara i ens dona mil voltes a nosaltres, però el que hem de fer i tenir molt clar és que hem de canviar el focus i començar a abordar problemes perquè, sinó, no ens en sortirem mai d'això i hem de comptar amb la gent jove.

I vosaltres ho plantejàveu també, des dels Comuns i des del Partit Socialista, és des de la gent jove, des de la cooperació municipal. Clar que hi ha... I també el problema que hi ha en la cooperació municipal és que el que veiem és que en l'àmbit municipal també ens trobem amb gent molt gran. Hem de fer aquests canvis. I veient la representació que hi ha aquí, jo m'alegro molt de la representació que hi ha aquí, que hi ha gent jove.

I també rebaixar l'edat dels setze anys. Per què, si tenen idees, per què no poden votar i apropar-nos a les idees? I jo us diria més, un repte no només és la gent jove, sinó també els nens i les nenes. Per què? Perquè estem adoptant polítiques públiques que afecten a escoles de primària i secundària sense comptar amb els estudiants de primària i de secundària.

I per tant, aquesta participació és fonamental com s'apuntava des del Partit Socialista Units per Avançar, una participació que ha de ser una participació real, no una participació només simbòlica, que ja sabem quin és el resultat que volem, sinó una participació i ens hem de plantejar aquesta participació.

Eduard Ballesté Isern (professor de la Universitat de Barcelona)

Bé, respondrem amb el Roger, molt breument, coses més vinculades a l'informe, no?

Abans heu parlat en un moment donat que era més qualitatiu que quantitatiu, però, com bé deia el David Bondia, la idea és que l'informe sigui viu i que continuï creixent, però la primera aproximació que ens semblava interessant era entendre les percepcions, com les persones joves, no només viuen les institucions, sinó les perceben, les pensen, les imaginem, no?

Llavors, des d'aquí, l'aproximació era més des del qualitatiu, d'entendre com s'està construint aquest marc mental que els allunya de les institucions, que està basat en experiències pròpies, però també en comentaris, en coses compartides, en imaginaris i en tot això.

Llavors, en algun moment donat s'ha preguntat per coneixement d'experiències d'èxit, ja no que les coneguem d'altres llocs, sinó l'informe el que sortia, no?, doncs el projecte, per exemple, «Aquí t'escoltem», o projectes més de territori vinculats a l'altre costat, no? Ho he dit molt breument, però hi ha una persona jove o polítiques públiques que estan pensades des de les persones joves, allí es genera ja, quasi involuntàriament, una afinitat i una comprensió que en altres parts de les institucions no troben, no?

De vegades temes, com més deien abans, del llenguatge, de les burocràcies, dels procediments, dels horaris, coses que cauen molt lluny a les persones joves. Els projectes que estan pensats, fets des de les persones joves, que a l'altre costat hi ha una cara que no és la frase aquesta que diu del senyor de cinquanta anys, no?, això genera ja una certa proximitat molt major.

En altres moments s'ha parlat de la participació. Clar, també surt a l'informe, no només la falta de participació o el biaix que hi ha en la participació, de, d'acord, sí, participeu aquí, però no participeu molt o no parleu molt perquè, llavors, us sobrepassau, no? No només això, sinó com s'utilitza aquesta participació juvenil.

També surt en bona part de l'informe el desencant que genera: «No, veniu ara, joves, a participar aquí perquè hem de justificar que hi ha joves dins d'aquest espai», no?, o dins d'aquest espai polític o de política pública. Llavors també hi ha un desengany de la participació a partir d'aquí.

I no sé si vols afegir alguna...?

Roger Soler Martí (professor de ciència política, Universitat Pompeu Fabra)

Jo no puc evitar, com a professor de ciència política, fer una anàlisi una mica més enllà del que ens..., d'això, no? Jo als meus estudiants els explico que els parlaments, actualment, tenen problemes per vehicular la deliberació, eh? Són espais de representació, no hi ha cap dubte, però també haurien de ser espais de deliberació on s'aconseguís que les diferents posicions polítiques, que, al final, representen les diferents posicions socials, doncs arribessin a reflexionar col·lectivament i generar un resultat millor, no?

Jo els recomano a Habermas o a Hannah Arendt, que alerten de la necessitat d'aquesta deliberació perquè la democràcia necessita del contacte de les idees. I quan això no es produeix, hi ha un problema.

Per tant, el que volia fer, i sense poder-ho evitar, és donar les gràcies perquè crec que ha estat un espai on, realment, jo he tingut la sensació que els diputats i diputades s'havien llegit l'informe, almenys l'havien atès i d'una forma crítica.

Amb una excepció, no ho puc evitar, tinc la sensació que, bé, hem sentit un discurs per part de la diputada VOX que també és habitual, i també això ho ensenyem a les classes de ciència política, no?, de quina manera es prescindeix completament de l'evidència, de l'estat de la deliberació i es repeteixen d'una forma polaritzant aquests eslògans que coneixem, que podrien estar aquí o a qualsevol altra comissió parlant de qualsevol altre tema. I això, els explico jo als meus estudiants, que és un perill per la democràcia. A qui li interessi que la democràcia, diguéssim, estigui sana, eh?, que potser hi ha algú altre que no tingui aquest interès.

Bé, intentant respondre molt breument a preguntes sobre l'aplicació d'aquesta perspectiva i sobre quines propostes hi ha i estan al llibre, sobretot, sobre quina és..., si hi ha alguna evidència, s'ha preguntat, no?, sobre la reducció del vot als setze anys i altres tipus de mesures.

Bé, jo diria, respecte, per exemple, aquests elements de representació de la gent jove en les institucions, hi ha experiències de la reducció de l'edat de vot, a Àustria des de fa anys, a diferents països a nivell local. Aquestes experiències són molt difícils d'avaluar a curt termini, eh?, perquè un dels efectes de reduir l'edat de vot és allò que en diem, diguéssim, que és la base de la percepció que participes de les

institucions i això pot ser que no es vegi d'una forma immediata, no? A més, sabem que hi ha certa volatilitat. Però no hi ha cap dubte, diguéssim, que, sobretot, hi ha molt pocs arguments per defensar que això no passi, eh?

Per tant, també és un element que no està dins de l'informe perquè no és una de les competències que pugui tenir l'Ajuntament de Barcelona, però sí que és una cosa que és interessant posar de manifest.

Després, en termes de representació, també hi ha altres formes d'experiència. Abans el síndic mencionava l'infant, els drets dels infants de participar, no? L'Institut Nacional Electoral de Mèxic, per exemple, fa unes consultes a infants i joves de forma periòdica que, després, sobre temes que els afectin, que després les delibera en aquesta línia de la deliberació dels parlaments, al Parlament Nacional Mexicà, no? Per tant, aquest tipus d'iniciatives ajuden...

Fitxer 6

..., d'una banda, a què les persones joves tinguin la percepció que tenen vies d'entrada, però, sobretot, ajuden a què llocs com aquests, els parlaments, tinguin inputs d'un segment de la població que estan acostumats a no sentir, no? Per tant, això és interessant.

Després, pel que fa, que s'ha comentat ja, de la centralitat de les àrees de joventut a dins de les administracions públiques, també hi ha evidència, i aquí l'evidència és interessant. Es fan més polítiques de joventut i es pressuposten més polítiques de joventut quan existeixen àrees específiques de joventut dins dels ajuntaments, administracions, etcètera, i quan aquestes tenen una posició més central. A vegades, aquesta posició central, diguéssim, es resol dient, bé, serà de joventut i ho posarem allà en un paquet molt gros i aquest el posarem al costat d'alcaldia. Bé, això sabem que no funciona, eh? O no funciona o té unes conseqüències de menys polítiques de joventut i menys pressupost.

I em sembla que més o menys... Em sembla que la Janet volia dir alguna cosa?

Janet Catalan Guimerà (vicepresidenta del Consell de la Joventut de Barcelona)

Molt breument, perquè ja anem bastant tard. Però, diguem-ne, que experiències replicables de l'informe d'adultcentrisme no sabia posar exemples clars. El que sí que tenim és un model per fomentar la participació jove, en què el CJB hi confia plenament, perquè per començar és el que aplica ell amb els serveis que ell gestiona, que és la gestió cívica. És un model que a la ciutat de Barcelona s'està posant en dubte, com és amb el cas del casal de Girapells, que es va privatitzar, no? I és una qüestió que a nosaltres ens preocupa perquè creiem que, si el que volem és involucrar les entitats juvenils i les persones joves, privatitzar és l'efecte contrari.

En qualsevol cas, si el vot als setze anys és útil o si els consells locals de joventut són útils. Bé, jo no puc dir que un local de joventut no sigui útil, en soc la vicepresidenta d'una, són útils, però el que és útil per involucrar les joves és que la seva veu sigui vinculant, no només sigui escoltada. Aquí ens estan escoltant totes les diputades i diputats, però el tema és: el que diem passarà a ser alguna política concreta, efectiva, que tingui algun efecte directe en la vida de les persones? Aquí està la clau, no? No podem demanar, sí, vinga, vine, estigues no sé quantes hores aquí en una sessió del Parlament, que és un honor, però, clar, en què es transforma això, no?

Al final, és el que necessitem, qüestions palpables que solucionin les problemàtiques, que no ens duguin a viure en les dificultats que tenien els nostres pares a la nostra edat, i que, al final, era fruit, de pas sigui dit, dels temps on volen tornar cert grup parlamentari, no?, que és el franquisme.

Aleshores, per ja acabar. Sí, també és cert, durant el govern Trias era una regidoria de joventut, és una demanda que el CJB fa a tots els partits polítics. Per tant, des d'aquí..., i em sap greu el centralisme, eh?, però tornem a demanar als partits polítics de Barcelona que ho duguin i ho materialitzin a les pròximes eleccions en una regidoria de joventut.

I el projecte «Adaptar-se o morir». Sí, és una qüestió que fem per observar els nous models de participació. Observem que des del 2020, pandèmia, hi ha un trencament dels models de participació que hi havia fins aleshores, el model i el context sociopolític canvia molt, també l'econòmic, i, per tant, hi ha un trencament. Aquest projecte, aleshores, el que fa és voler analitzar com han avançat aquests nous

projectes o models d'associació i com podem fer que les joves s'hi sentin involucrades, no?

Acabo ja perquè el president s'està estirant dels cabells gairebé. L'entenc. Potser algun dia venim aquí a presentar el projecte «Adaptar-se o morir», que nosaltres ja colem aquí la «coletilla» també, volem que camini, en certa mesura, cap a un pacte de ciutat de l'associacionisme juvenil a la ciutat de Barcelona, i esperem que es transformi, efectivament, en polítiques que afectin a les joves.

Gràcies.

David Bondia Garcia (síndic de greuges de Barcelona)

Una cosa molt breu i molt ràpida. Crec que parlo en nom de tots, en nom del Consell, de les universitats i de la Sindicatura de Greuges de Barcelona, mà estesa, que no quedi només en aquesta compareixença, sinó continuar treballant en aquests temes, que podem aportar molt des de les dues parts.

I també, com ha citat el Roger, que ha citat Habermas, jo citaria a José Antonio Marina, el llibre de la *Historia universal de las soluciones*, que també ens canviaria molts plantejaments i ens ha canviat molts plantejaments des de la Sindicatura de Greuges de Barcelona, però també canviaria molts plantejaments a l'hemicicle a l'hora de discutir problemes i aportar solucions.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies per la seva compareixença i aturem la sessió quatre minuts per començar la següent.

Gràcies.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

La vicepresidenta

Bon dia. Si volen agafar lloc, si us plau, que reprendrem la sessió?

**Compareixença d'una representació de Joves d'Unió de Pagesos
per a informar sobre els reptes de present i de futur dels pagesos
joves**

35700659/15

Bé, reprenem la sessió, com deia, i donem la benvinguda a la representant de Joves d'Unió de Pagesos, que avui compareix aquí, per tal d'informar sobre els reptes de present i futur dels pagesos joves.

La senyora Laia Angrill, com a representant de la Permanent d'Unió de Pagesos, farà avui la seva compareixença davant de la comissió. Moltes gràcies, Laia.

Laia Angrill Perelló (representant a la Permanent d'Unió de Pagesos, Joves d'Unió de Pagesos)

Se'm sent bé? Sí. Moltes gràcies, en primer lloc, per la possibilitat d'estar aquí a explicar les idiosincràsies que tenim la pagesia jove.

Al final, som aquí perquè la joventut pagesa gaudim i patim tot allò propi de ser joves a la societat catalana del segle XXI, no?, però d'una manera interseccional, és a dir, gaudim i patim tot allò propi de viure al món rural i, a més a més, el que és propi del nostre ofici, de fer de pagesos i pageses.

Em centraré, bàsicament, en el que patim, no?, perquè per celebrar les postes de sol i el bo que té ser pagès, doncs tenim altres espais i som aquí i sou aquí per buscar solucions a les qüestions més reals i materials que ens afecten i legislatives com a pagesia i com a membres de la societat.

Llavors, estem bastant segurs, no?, com a joves que podem parlar de discriminació quan parlem d'aquestes idiosincràcies que ens afecten perquè, a part de patir la crisi d'habitatge com tot el jovent, i especialment en aquells llocs del món rural on hi ha més turisme, també patim totes aquelles discriminacions pròpies pel que fa a la falta d'inversió pública al món rural i, per tant, una dificultat major d'accés a l'educació, al transport públic, a la sanitat i també no ens oblidem de la cultura, no? Estem lluny i és econòmicament molt car. Perquè us en feu una idea, venir del meu poble val cinquanta euros anar i tornar i és, realment, una dificultat per molta gent viure, literalment, des del món rural i interactuar amb la resta de Catalunya.

Llavors, a banda d'això, pel que fa més pròpiament a la pagesia, tenim unes condicions estructurals que van molt més enllà d'aquesta comissió, però que ens afecten molt directament com a pagesia, des del sistema econòmic en què vivim, no?, però també els tractats de comerç i un llarg etcètera d'idiosincràsies i particularitats del sector. I això fa que patim una crisi greu que amenaça la seguretat alimentària, i ja no ho diem nosaltres, és que ho diu la Comissió Europea, no tenim relleu.

El 2020, segons l'Institut Nacional d'Estadística, només el quatre per cent dels caps d'explotació tenien menys de trenta-cinc anys, no tenim pagesia jove. Que estiguem avui aquí, que tinguem la possibilitat d'estar organitzats és, realment, resultat de molt esforç, perquè quan intentes organitzar qualsevol cosa és que no hi ha gent per organitzar-ho perquè som molt pocs els que quedem, no?

I, en contrapartida, tenim un quaranta per cent de caps d'explotació agràries i ramaderes que tenen més de seixanta-cinc anys. Llavors, tirar endavant moltes coses, progressar, és difícil perquè molta gent està molt propera a la jubilació o jubilada i continua treballant la terra.

Llavors, fer efectiu aquest relleu és complicadíssim perquè la pensió agrària és molt baixa, després en parlaré. I ja sé que estem a la Comissió de Joventut, però ens afecta molt perquè no podem accedir a la terra, perquè aquesta terra no s'allibera si aquesta gent no arriba a final de mes i la segueix treballant, no? I una mica, doncs, com podem adreçar aquesta crisi de relleu.

Jo he dividit la meva intervenció una mica en quatre eixos: l'accés a la terra, l'accés a l'aigua, l'accés al capital i recursos econòmics i l'accés a prestacions de la Seguretat Social.

Pel que fa a la terra. És, principalment, el nostre gran repte, no?, accedir, al final, al més bàsic per nosaltres, si no tenim terra no podem ser pagesos, no podem produir, no podem fer res. Llavors, fa molt temps que estem demanant un control de preus en la compra i arrendament perquè cada vegada més patim l'especulació dels terrenys productius, l'especulació i l'agressió per part d'altres indústries, no?, que troben en el terreny rústic...

Fitxer 7

...una possibilitat d'inversió i d'acaparament, tant pel que fa a la competència amb altres sectors industrials per les renovables, etcètera o, pròpiament, per la producció agrària. És a dir, l'acaparament i el creixement de les empreses ens està afectant molt.

I el que havia caracteritzat Catalunya fins ara, que és la petita i mitjana pagesia, és aquesta, concretament, la que està desapareixent, i això comporta moltes altres coses, no només el model que a nosaltres ens agrada i defensem, sinó l'arrelament als pobles, la cultura de cada lloc, el paisatge, té moltes altres implicacions.

Llavors, per pal·liar una mica aquesta dificultat tan greu d'accés a la terra, bàsicament per un tema de preu, no?, algunes de les propostes que hem plantejat i que estan, ara mateix, una mica en un calaix és, la creació d'un fons de terres públic d'aquells terrenys que siguin públics doncs donar una prioritat als joves perquè, evidentment, si li donem a un jubilat tindrà un rendiment molt curt, no?, perquè s'acabarà la seva vida, i per incentivar que som els que més dificultat tenim perquè tenim menys possibilitat d'inversió, normalment. I també incentivar totes aquelles terres que ara mateix estan en desús, que a Catalunya, a més a més, són bastantes i són creixents. Cada any perdem terreny agrícola en favor del bosc, això també ha estat sobre la taula molt.

I per tant, el que demanem és que s'agilitzi això que ja es va provar i ja hi ha treballs i mesures sobre la taula, doncs que es posi realment en pràctica i es creï una xarxa a nivell de tot Catalunya, perquè ara mateix en aquest registre, si no m'equivoco, hi ha dos o tres, crec, terrenys disponibles, amb el qual no fem res i no anem enlloc, si no està activat.

Per altra banda, per nosaltres és molt important la persecució del frau en la PAC. Aquí ja sé que, normalment, parlem de joventut i no sé si tothom està al dia del tema, però es percep els ajuts associats a la producció agrícola o ramadera, no?, i hi ha molt frau, moltes persones que són només propietàries, que estan cobrant i accedint a aquests ajuts quan no els hi tocava. I, per tant, perquè nosaltres puguem iniciar la nostra activitat, aquests són uns ajuts cabdals, que si no els percebem la major part d'explotacions la seva viabilitat cau.

Després, el tema que comentava abans de les jubilacions. Podrem accedir a la terra quan s'alliberi tota aquesta terra que la gent jubilada necessita per mantenir-se a si mateixa, no?, quan ells puguin realment jubilar-se dignament. I en aquesta línia estem treballant amb el Govern un ajut a la cooperació pel relleu, que en diem, que és, bàsicament, incentivar que el jubilat, que en lloc de, quan realment es vulgui jubilar, li cedeixi les seves terres o li vengui al millor postor, el que pot pagar més, li cedeixi a una persona jove, i per això cobraria una prima de fins a uns 55.000 euros i un mínim de 8.000, més o menys, i, pràcticament, tots els jubilats agraris de Catalunya s'hi podrien acollir. Creiem que és un bon pas i serà molt útil, però encara tot això s'està debatent i hem de veure que realment tingui pressupost suficient i pugui arribar al màxim de joves possible, no?

Després, pel que fa a l'accés a l'aigua, també volem reivindicar que cada vegada més això s'està tornant un problema, que en moltes zones de l'entorn rural, i en aquesta última sequera ho hem vist, s'estan prioritzant les segones residències, el turisme per sobre de l'activitat agrària, i crec que no cal remarcar que del turisme no se'n menja i en viu gent, però també de manera molt precària. Llavors, perquè realment la pagesia tingui futur, si no entenem que és prioritari alimentar la població per sobre d'anar de vacances, doncs tindrem tots un problema.

Pel que fa a poder accedir a capital, no?, que moltes vegades també és molt limitant perquè les barreres d'entrada al sector són enormes, el que val un tractor avui en dia pot rondar més de 250.000 euros, amb el qual és que és com comprar un pis, no? Vull dir, per a moltes persones joves que s'incorporen al sector i, sobretot, aquelles que ho fan sense heretar una explotació, és pràcticament inviable.

Llavors, tot i que ja hem aconseguit pujar l'ajut a la primera instal·lació, la prima base ha pujat a 30.000 euros, tot i així com podeu comprendre amb 30.000 euros, si un tractor en val 250.000, i és també l'eina més bàsica d'un pagès, doncs de moment no anem enlloc.

Pel que fa a l'accés a crèdits i avals. També estem treballant ja des de fa molt temps amb el Govern i amb els anteriors uns convenis amb Avalis per poder accedir, no? Perquè aquests ajuts que et donen per iniciar l'activitat doncs, moltes vegades, no arriben, no?, i tu necessites crèdit bancari per començar Evidentment, si no ho pots

avaluar, doncs tens un risc massa elevat i no te'l donen. Però és que necessitem tots els pagesos que vulguin iniciar-se perquè, realment, està decaient el nombre en uns números tan elevats que hem d'entendre que és un risc que val la pena córrer com a país, si algú realment vol iniciar-se en aquesta activitat, el necessitem. Llavors, no ens podem permetre que algú vulgui i no pugui.

I ja per anar acabant, volia recalcar el tema de la Seguretat Social, que ja sé que no depèn del Departament de Catalunya, però m'agradaria que tothom aquí fos molt conscient que, el 26 de juliol del 22, es va aprovar el Real Decret número 13, en el qual se'ns han pitjorat moltíssim les prestacions de jubilació, d'incapacitat temporal etcètera.

I perquè us en feu una idea, la prestació per maternitat va caure un quaranta-quatre per cent i vam passar de cobrar 1.166 euros a 653. Vull dir, qualsevol noia jove que es planteja incorporar-se al sector com a autònoma, bé, les prestacions són aquestes i, com podeu entendre, són molt insuficients. I, per tant, també és una cosa que el jovent ho té molt en compte, no?

Ens fem aquesta reflexió, per què hi ha tants pocs pagesos? Perquè les condicions de mercat dels productes agraris i ramaders, ramaders alguns estan bé ara en aquest moment, però la majoria hem patit una crisi de preus durant molts anys, no?, sobretot agraris. Les condicions laborals ja sabem les que són. Moltes vegades jornades llarguíssimes i tal. I, si a sobre, tenim prestacions de la Seguretat Social per sota de les que tenen els nostres propis treballadors, fins i tot els que cobren el salari mínim interprofessional, que nosaltres no el defensem, eh?, però la gent jove, evidentment, és una cosa que té en compte abans de decidir on invertirà la seva vida i què farà amb la seva vida. És un factor, jo crec, molt influencial i molt limitant a l'hora de dir com fem que la gent realment es vulgui dedicar a això, doncs que es pugui guanyar la vida que tingui unes prestacions, com a mínim, òptimes, com tenen tots els altres oficis, no? I, per tant, algunes facilitats també per pal·liar sobretot l'especulació amb la terra, que és el que més ens afecta.

Més o menys això és tot.

La vicepresidenta

Molt bé, moltes gràcies per la seva intervenció, senyora Angrill. Ara donaríem pas als grups parlamentaris i iniciaríem el torn pel Grup d'Esquerra, que ha sigut el proponent, i per part de l'especialista, el senyor Jan Puigdemívol.

Jan Puigdemívol (GP ERC)

Moltes gràcies. Primer de tot, volia donar les gràcies a Joves d'Unió de Pagesos per ser avui aquí, perquè crec que avui en dia vivim en un món on la immediatesa és el que prima i coses tan bàsiques com el fet que en el nostre país es produeixi producte i aliment de proximitat i de qualitat és quelcom que no valorem prou, segurament perquè tampoc ho tenim tan a prop. I és un fet que no només ens nodreix, sinó que ens arrela i ens connecta amb la terra.

Volia començar dient que la pagesia és un sector clau del nostre país, segurament, sense ella ens costaria molt més prosperar com a societat, i ja heu demostrat que patiu innumerables problemes que posen en risc no només la vostra feina, sinó el futur del territori.

El relleu generacional és un tema que ens trobem en molts àmbits, ja sigui cultural, associatiu, però també en l'àmbit laboral, i sobretot en l'àmbit de la pagesia, és molt preocupant, ja que és preocupant que el camp no tingui un relleu pròsper que asseguri la seva viabilitat futura. I encara és més preocupant que, tot i tenir les eines per revertir-ho, se segueixi bloquejant el desplegament immediat del pla d'acció de relleu generacional, que tu mateix has comentat, que és un pla que hauria de ser una prioritat absoluta i que el Govern continua frenant posant per damunt altres interessos.

Crec que també cal destacar la importància de l'accés a la terra, que és dels principals factors que fa que es pugui desenvolupar la pagesia amb normalitat. El Govern anterior ja va aprovar el registre de terres en desús, que, en principi, havia de permetre recuperar els espais abandonats i posar-los a disposició de nous propietaris agraris. Però sabem que encara no n'hi ha prou, cal desplegar amb urgència encara una preservació més gran dels espais agraris dins el pla territorial sectorial agrari i no podem permetre que el territori es desfiguri deixant que el sòl es perdi i que el camp es converteixi en una extensió més de l'urbanisme especulatiu.

Crec que també hem de comentar la importància de l'ofici de la pagesia com a una aposta estratègica de país perquè dignificar-lo i fer-lo atractiu és l'única manera que podem aconseguir perquè aquest ofici no es perdi. I, sobretot, crear una base de terres públiques que superi el model privat és una mesura imprescindible, no només per garantir que el camp no sigui un privilegi, sinó que ha de ser una oportunitat per poder treballar-lo.

Jo crec que sense gent com vosaltres no podríem avançar com a país i que sense una sobirania alimentària de veritat és impossible construir nació. I aquest model es veu molts cops amenaçat per, sobretot, aquesta competència lleial que us obliga a competir contra preus i regulacions molt laxes.

I crec que és important destacar que a la pagesia no només se la defensa quan surt als carrers i surt a manifestar-se, que és el moment d'estar al costat, però s'hi ha d'estar al costat cada dia, no només quan surten als carrers, mentre al Parlament Europeu se segueixen aprovant tots aquests tractats de lliure comerç que maten el nostre camp. Aquesta doble vara de mesura no serveix per res.

És interessant el punt que has fet sobre la gestió de l'aigua, ja que també el canvi climàtic ens interpel·la molt en el camp, ja que una política climàtica que tingui en compte el camp és imprescindible perquè el protegeixi i el faci resiliència, ja sigui a sequeres o a altres aspectes climàtics. I carregar-nos el sòl agrícola, sigui per ficar-hi bosc, sigui per ficar-hi ciment, no és una mesura viable per aquest país.

Finalment, parlar de la importància de l'agricultura per assegurar que les zones rurals continuïn. Jo vinc d'un poble i sense pagesia sé perfectament que el món rural s'envelleix, s'aprima i es despobla. I això no és només una pèrdua econòmica, que també és important, però encara és més important, és una pèrdua cultural, social i nacional i que el futur d'aquest país també passa pel camp.

Des de l'independentisme d'esquerres i republicà, jo crec que ens comprometem a defensar la sobirania alimentària i la sobirania dels pagesos com a pilar de transformació de l'espai d'aquest país, perquè sense pagesia no hi ha país i sense país no hi ha futur. Gràcies per ser-hi i per resistir.

I volia preguntar perquè molts cops, quan es parla de joves pagesos, sempre surt la frase de, jo no sé si d'aquí deu anys em podré seguir dedicant al camp. Quines

mesures efectives necessitem perquè vosaltres pugueu dir d'aquí..., l'any que ve, d'aquí deu anys, per no tenir por de no poder continuar amb l'explotació.

Moltes gràcies.

Laia Angrill Perelló (representant a la Permanent d'Unió de Pagesos, Joves d'Unió de Pagesos)

Jo crec que la mesura més efectiva que tindríem a la mà... *(Veus de fons.)* Ah, disculpa.

La vicepresidenta

Bé, perdó. Abans havia comentat que el temps d'intervenció eren tres minuts, són cinc minuts, per això l'he deixat al marge. Continuaríem ara el torn d'intervenció per la diputada de Junts, senyora Jeannine Abella.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, presidenta. Agrair, d'entrada, a la Laia Angrill aquesta radiografia sincera i molt realista de la realitat dels joves al món rural i, especialment, els que es dediquen a la pagesia.

I, abans d'entrar en matèria, sí que voldria fer uns esment, una prèvia. A pagès no es pot estar mai tranquil, quan no és una sequera, és una pedregada i, sinó, són aiguats. I, per tant, des de Junts per Catalunya volíem traslladar el suport a tots els arrossaires del Delta, que han perdut pràcticament el vuitanta per cent de la collita d'arròs, especialment a Deltebre i a Sant Jaume d'Enveja, i des d'aquí els volíem traslladar el nostre suport.

Compartim al cent per cent aquesta doble, triple discriminació que has esmentat, no només per joves, sinó per manca de serveis, pel fet de viure al món rural i, a més a més, per dedicar-te i voler-te dedicar a la pagesia o a la ramaderia. I és que, repassant les dades, com deies, veiem que aquest any hi ha hagut 239 incorporacions de joves agricultors, però, quan mires les jubilacions, que realment no són ni als seixanta-cinc, ni als seixanta-sis ni als seixanta-set, doncs fa por de veure.

I, d'entrada, doncs el primer problema que hem d'abordar és el tema del relleu generacional, com ho abordem?, quines mesures més podem aplicar doncs des de la política?

Ho has dit molt bé, l'accés a la terra, això passa per tenir unes pensions dignes, avui en dia la gent no es pot jubilar. I també ens trobem que hi ha molts joves que tenen contractes per explotar la terra, però que no els hi passen els drets perquè, sinó, aquella persona que té més de seixanta-cinc anys no pot viure, i això és un frau, entre cometes, però és la realitat del dia a dia perquè el cert és que no es poden guanyar la vida ni joves ni vells.

Després també, que n'has fet esment, que el banc de terres sigui real i operatiu, no una mesura d'aparador. Està molt bé dir que el...

Fitxer 8

...tenim, però si no funciona, és com si no tinguéssim res.

Ha sortit així de puntetes, l'objectiu principal també, més camp i menys oficina.

Beneficis fiscals per qui decideixi cedir la terra a joves. Seria com una mena de tempteig i retracte exclusiu per joves.

També has fet referència al preu elevat de la maquinària. Ja no és només comprar un tractor, sinó tot el que li has de posar al darrere. I aquí sí que us volíem preguntar, perquè nosaltres des de Junts ho defensem, què n'opineu de que els plans de millora o les incorporacions estiguessin permeses fer-ho amb maquinària de segona mà, perquè, al final, pot ser..., amb 30.000 euros és evident que no pots comprar un tractor, però sí que podries comprar un tractor i una cuba de segona mà, ficant-hi molts menys diners que aquests 250-300.000 euros, si li sumes, com deia, el que li hem de posar al darrere.

Pel tema de l'accés a l'aigua. Que la modernització dels regadius es faci, però també que es pugui pagar per part de la pagesia amb uns acords que siguin assumibles i un finançament que també sigui assumible.

Apostar per nous regadius. Sempre ho diem, la pagesia no malgasta l'aigua, la gestiona i, per tant, tenir regadius ens ajuda a tots.

Infraestructures per combatre la sequera. Parlem de dessaladores, que a dia d'avui estan aturades, perquè, com deia, una bona gestió de l'aigua per part de tothom, no només per part de la pagesia, evita restriccions en temps de sequera.

I una altra reivindicació que no ens pertoca fer-ho aquí al Parlament, sinó al Congrés i al Senat, que és l'IVA zero per totes les comunitats de regants perquè això també ajudaria.

I, com no, doncs voldria acabar amb tots els problemes estructurals que també patiu i que no podríem deixar de fer-ne esment, com és l'amenaça de certs tractats internacionals que no blinden prou la pagesia catalana. Els problemes de la fauna salvatge, que no acabem d'abordar i no hi ha una única solució. La lluita pels preus justos. Una fiscalitat també justa i equitativa. El tema de la burocràcia, encara hi ha molta feina pendent. Potenciar la figura de l'agricultor professional, també ho has esmentat.

I amb el tema de la PAC, doncs una crida a tots els grups parlamentaris, que hi estem molt a sobre tant aquí com a Europa. Ara es decidiran els trets principals i, per tant, hi hem de ser i hi hem de poder tenir veu.

I, com no pot ser d'una altra manera, que també ho has dit, la lluita contra el frau perquè, al final, la terra ha de ser per qui la treballa.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Seria ara el torn del Grup Parlamentari Partit Popular. Senyor Pau, tindria la paraula.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, vicepresidenta. Agrair la compareixença de la senyora Angrill, representant de Joves d'Unió de Pagesos. És que és molt important escoltar de primera mà quins són els reptes que afronta la pagesia jove perquè ens hi juguem el futur del camp i sou el futur que pot mantenir viu el territori, també fixa la població i forma part de la

nostra identitat com a societat. Per tant, és imprescindible escoltar-vos i saber quines són les vostres reivindicacions.

I avui s'han pogut posar sobre la taula qüestions que nosaltres considerem que són molt importants. La primera d'elles, és el relleu generacional, eh? Que, com bé ha comentat, doncs només una petita part dels caps d'explotació són menors de trenta-cinc anys, mentre que el gruix de la pagesia doncs s'està fent gran. I el que veiem és que sense relleu el risc és claríssim: les explotacions tanquen, les terres queden desertes amb el risc que això comporta, amb la gran amenaça pels incendis i els pobles també perden vida.

Un altre punt, l'accés a la terra i a les explotacions. És que un jove sense patrimoni familiar és pràcticament impossible que pugui començar de zero. I el cost d'una finca, de la maquinària, la inversió inicial doncs és una barrera que gairebé impossibilita que qualsevol persona i, en aquest cas, un jove doncs pugui treballar en una explotació.

La burocràcia excessiva és un clam generalitzat que sentim a tot arreu, massa tràmits, massa rigidesa, molt temps perdut en papers, i això fa que també molts joves doncs mirin cap a una altra banda i prefereixin dedicar-se a una altra cosa.

Els preus justos, la gestió de les condicions meteorològiques adverses, que impacta directament contra les collites. El context és molt complicat i crec que des dels grups parlamentaris i des dels que tenim responsabilitats públiques hem de demanar respostes clares. I nosaltres estem treballant amb molta força i molta energia per donar-les i hem portat a aquest Parlament moltes propostes per tal que hi hagi ajuts al relleu generacional, que siguin ràpids, accessibles, sense burocràcia, programes específics també d'accés a la terra per qui no tingui una finca familiar, també simplificació administrativa que doni aire i que no faci perdre el temps als pagesos, que els pagesos es dediquin a treballar a la terra i no a omplir papers, que els mercats siguin justos, que puguem controlar també la competència deslleial de productes importats que no compleixen els mateixos estàndards de qualitat que els que tenim aquí i, sobretot també, assegurances agràries reforçades i que també siguin accessibles per garantir que una pedregada o una sequera no arruïni una família sencera.

I per tant, nosaltres ho tenim molt clar, estarem sempre al costat de la pagesia, també dels pagesos joves, que són els que garanteixen la continuïtat, la vitalitat del sector i, sobretot, que tinguem aliments de qualitat i que el territori català, més enllà de l'àrea metropolitana de Barcelona, doncs no quedi abandonat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat. Seria ara el torn del partit de VOX, senyora Calvet, té la paraula.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, senyora vicepresidenta. En primer lloc, agrair la seva compareixença. Com vostè ha explicat, el present i, sobretot, el futur dels pagesos més joves està en perill ja que el sector primari és un sector que ha estat completament oblidat pels successius governs de la Generalitat.

Avui hem escoltat a diversos grups parlamentaris, escoltarem més després de la meua intervenció, doncs que parlen dels problemes que ha d'afrontar la pagesia, com si ells no fossin els principals culpables de pactar aquestes mateixes polítiques que us asfixien a Brussel·les. Sí, precisament, aquelles polítiques que es fan de dalt a baix, en comptes de baix a dalt, aquelles polítiques que es traslladen dels despatxos a la terra i aquelles polítiques orquestrades per activistes i no per experts en la matèria. Totes aquestes polítiques tenen com a resultat la decadència i la ruïna del sector que ens dona de menjar.

Em sorprèn el cinisme amb el que venen aquí diputats dels diferents partits que han passat pels diferents governs a dir que els importa la pagesia catalana. Quan són tots vostès els que es posen les mans al cap quan des de VOX, per exemple, proposem el criteri de prioritat nacional. O sigui, ens diuen racistes, ens diuen xenòfobs, ens diuen de tot i més, tots els insults possibles, quan el que volem és que els productes dels nostres pagesos, dels pagesos catalans tinguin prioritat enfront de tots els productes que venen de tercers països, els quals no passen ni la burocràcia ni el control que vosaltres sí que esteu obligats a passar. Precisament, la competència deslleial que ha comentat des del Grup d'Esquerra Republicana. Llàstima que les seves polítiques no només no van en aquesta línia de prioritat

nacional, sinó tot al contrari, fomenten la competència deslleial. I després de tot això, doncs pretenen que hi hagi joves que es vulguin dedicar a la pagesia. Però si són vostès mateixos els que han destrossat el futur. Han obligat que els joves que volen seguir el llegat de la seva família s'endeutin, s'empobreixin i hagin d'esquivar tota la cursa d'obstacles que els esteu imposant des de dalt.

Senyors diputats, vostès diuen donar suport a la pagesia, però les seves imposicions diuen més bé tot el contrari. Quan mirem el futur, els joves pagesos es troben amb una feina molt dura, amb preus de venda que no cobreixen els costos de producció, la burocràcia els ofega, el relleu generacional és un problema greu i, massa sovint, doncs la societat mateixa no valora la feina com es mereix.

L'accés a la terra és gairebé impossible, les càrregues fiscals són asfixiants i les regulacions europees dissenyades des de despatxos llunyans, no s'adapten a la realitat del nostre camp, del nostre camp català.

Ara bé, és important recordar que la senyora von der Leyen i l'Agenda 2030, a la que tots vostès donen suport, fan molt de mal a la nostra pagesia i al nostre camp. Tots vostès donen suport a aquesta agenda, excepte VOX.

Tristament, els últims mesos hem hagut de tenir l'exemple de David Lafoz, un pagès i activista rural d'Aragó que es va treure la vida quan ja no podia més per totes les imposicions que rebia aquest jove i que tenia un somni per dedicar-se al camp. Nosaltres tenim molt clar que el cas de David Lafoz és una clara derrota de l'Administració i que per donar suport a la nostra pagesia tenim moltes alternatives i propostes que revertirien aquesta situació.

En primer lloc, hem de començar per una cosa tan fàcil com intentar menjar producte local. Com els he comentat, doncs, prioritat nacional al nostre producte. Haurien de ser aquestes, les administracions públiques, que tinguem la responsabilitat de donar aquest suport econòmic i legislatiu al nostre producte en front de la resta, en front dels que venen de fora. I per tot això, la resta de partits hauria de deixar d'insultar-nos quan parlem de prioritat nacional també en l'alimentació.

Per acabar, els voldria fer un parell de preguntes. Què n'opinen, en primer lloc, com no pot ser d'una altra manera, del criteri de prioritat nacional? És a dir, què opinen que els productes de la nostra terra i dels nostres pagesos tinguin prioritat per

damunt d'aquells que venen de fora, sense complir els mateixos controls i la mateixa burocràcia? És a dir, d'aquesta competència deslleial?

I, en segon lloc, si creuen que les administracions regionals i nacionals estan fent un esforç prou suficient per defensar el producte de la nostra terra.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Seria ara el torn de Comuns i té la paraula l'especialista de Comuns, el senyor Arnau Morales.

Gràcies.

Arnau Morales Soley (GP Comuns)

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, senyora Angrill, per ser aquí, per la seva compareixença i per la feina que, en aquest cas, vostè és representant de la pagesia jove, doncs que fan mantenir el llegat a l'activitat agrícola de Catalunya.

Parlar de la pagesia jove avui, igual que ho és parlar de la ramaderia o la pesca jove avui a Catalunya, vol dir parlar de futur, però també és parlar de present i parlar de lluita per unes condicions dignes de treball i de vida.

En aquest moment, com vostès ja han repetit els diferents grups, qualsevol jove que vol iniciar una activitat agrícola té uns obstacles enormes, que són els preus de la terra, els mercats dominats per grans distribuïdores que ofeguen i apreten cada dia més al petit agricultor i per una burocràcia ingent.

Sense un relleu generacional, que és el que han mencionat amb el quatre per cent de pagesos joves que siguin titulars d'explotacions agrícoles, doncs el risc és clar, despoblament rural, pèrdua de sobirania alimentària i encara més concentració de terres en mans de les grans corporacions, el que ens portarà a una uberització del sector primari a casa nostra.

També trobem un sector amb una important bretxa de gènere en l'economia formal, tot just el vint per cent dels titulars d'explotació són dones. I per tant, sí que, si analitzem i incorporem els treballadors i el col·lectiu de persones migrades, aquesta

escletxa es redueix, però, igualment, és una escletxa molt significativa i que cal treballar en aquest sentit.

Tampoc podem oblidar, com bé ha mencionat també, els treballadors i treballadores per compte aliè en el món rural, on tenen doncs jornades llargues, sous precaris, i situacions de vulnerabilitat, especialment pel quees refereix als col·lectius migrants. Parlar de futur de pagesia també vol dir garantir drets laborals bàsics, salaris justos, seguretat i dignitat per a tothom que s'hi dediqui al sector.

A això s'hi suma, a més a més, una nova realitat que vivim al món rural, que és la manca de serveis públics i manca d'accés a un habitatge digne i, per tant, això fa que no sigui possible el fet d'emprendre una vida al món rural.

Les joves que volen quedar-se al poble doncs necessiten escoles, centres de salut, transport públic i connectivitat digital i necessiten també poder accedir a habitatge a preus justos, amb polítiques públiques que evitin l'especulació i que permetin rehabilitar i posar, doncs, a disposició de les persones joves el parc d'habitatges que ja existeixen als pobles, però que molts cops estan abandonats i estan en condicions, doncs, que no les fan habitables.

Finalment, un altre element també clau és apostar per una agricultura sostenible i de qualitat. No hi ha futur si no cuidem la terra i, per molt que diguem que hem de generar condicions materials i condicions on puguem desenvolupar l'activitat, si la terra es converteix en incultivable, doncs, evidentment, serà impossible tot aquest debat que estem tenint ara mateix.

Hem de defensar una producció agroecològica que redueixi la dependència de químics i pesticides i també de combustibles fòssils, que preservi la biodiversitat i que connecti el camp amb la ciutat mitjançant circuits curts de comercialització per reduir la petjada ecològica que genera doncs el fet que estiguem important fruita i verdura de llargues distàncies, quan aquí, a casa nostra, també tenim fruita i verdura de grandíssima qualitat i, a més a més, doncs amb uns estàndards de qualitat alts.

En definitiva, la pagesia jove és clau per garantir la sobirania alimentària, però això no es podrà fer sense drets laborals, serveis públics, habitatge i sostenibilitat. Cal preservar el medi natural on es desenvolupen les activitats, un model de producció centrat en objectius de sobirania alimentària, preu just i sostenibilitat mediambiental,

però també defensant el teixit de petites i mitjanes explotacions, que són la majoria que tenim a casa nostra.

Llavors, en aquest sentit, cal apostar per l'impuls del Pla Estratègic contra el Despoblament Rural, desenvolupar i millorar l'Estatut de Municipis Rurals, que estan al servei d'aquests objectius de repoblament i millora de les condicions de vida, socials i econòmiques de la nostra pagesia, especialment als municipis de muntanya, que encara s'hi afegeix el component orogràfic.

És necessari impulsar amb la participació dels agents de producció alimentària i els consumidors i consumidores les bases d'una llei de sobirania alimentària de Catalunya que vagi en consonància amb la llei estatal de cadena alimentària, que, bàsicament, garanteixi preus justos per la pagesia, que obtinguin els pagesos i pageses els beneficis que els corresponen, amb especial atenció a les clàusules socials, quan parlem de contractació pública.

I també cal tenir en compte la dicotomia camp-ciutat, que no es tracta d'una lluita entre el camp i la ciutat. La ciutat ha de mirar el camp amb respecte i amb vocació d'ajudar al seu desenvolupament, apostant per productes de proximitat, pel consum adaptat a les estacions i posant en valor el quilòmetre zero, i el camp ha de poder trobar en la ciutat un soci estable en la seva aposta pel producte de temporada i en la implementació de serveis més sostenibles i competitius de producció.

Jo us faré tres preguntes. El primer, quina valoració o quin posicionament tenen al voltant del desenvolupament de la futura renda agrària?

El segon, quina valoració fan del ja aprovat Estatut de Municipis Rurals i si creuen que el seu desenvolupament amb el pla que s'ha establert és prou ambiciós o encara ens hem quedat curts en aquest sentit?

I finalment, el tercer, que aquí ens sumem a la petició que han fet des del Grup de Junts per Catalunya, si consideren que els ajuts públics, com la PAC o qualsevol altre ajut públic, hauria d'incloure la possibilitat d'adquirir maquinària de segona mà amb aquests ajuts.

Gràcies.

La vicepresidenta

Bé, gràcies, senyor Morales. A continuació seria el torn del Grup Parlamentari Candidatura d'Unitat Popular i... *(Veus de fons.)* Que no hi ha cap dels representants. Seguidament, també el Grup Mix, tampoc hi ha cap...

Fitxer 9

...dels representants. Per tant, és el torn del Grup Partit Socialista Units per Avançar. Senyora Zapata, té la paraula.

Andrea Zapata Alfonso

Gràcies i bona tarda. En primer lloc, agrair la teva explicació. I sí que, abans de començar, m'agradaria només fer la menció que em sembla bastant rellevant que el Grup Parlamentari d'Aliança Catalana no hi sigui avui aquí, precisament, perquè són un grup parlamentari que està constantment intentant aconseguir vots del món rural, però estaria bé també que entenguessin que, més enllà de fer vídeos i d'intentar buscar el tuit amb més repercussió, s'ha d'escoltar la gent i, especialment, a la pagesia jove, com avui, que tenien l'oportunitat de fer-ho i no ho han fet, i crec que és important deixar-ho també reflectit.

I ja passo al que seria la intervenció que tenia preparada en relació també al que comentaves. Crec que tens tota la raó, la pagesia jove viu moments de dificultat i, alhora, té davant una responsabilitat immensa. No és només una professió, és la garantia que el nostre país continuarà sent capaç de produir aliments, de cuidar el territori i de mantenir viu un model de vida arrelat i sostenible.

I, bé, com a partit de socialistes compartim la majoria de les vostres reivindicacions: l'accés a la terra i a l'aigua, les rendes justes, el suport financer, la simplificació de tràmits, acompanyament a la formació, que també es comentava. És el que ens heu recordat moltes vegades en les vostres intervencions i també el que constatem amb les dades.

En vint anys hem perdut més de dotze mil explotacions agràries a Catalunya i el relleu generacional és avui, realment, un repte inajornable. I com moltes vegades heu dit, doncs sense joves no hi ha futur per la pagesia.

Ara bé, també m'agradaria destacar la feina que s'està fent des del Govern perquè tenen clar aquesta situació i estan treballant per revertir-ho, especialment des del Departament d'Agricultura, com, per exemple, el Pla d'acció del Departament d'Agricultura, que inclou mesures concretes, pensades, precisament, pels joves o com l'Estratègia de Relleu Generacional 24-27, que vol facilitar que qui decideix quedar-vos al camp, ho pugueu fer amb seguretat i oportunitats a través de formació, mentoria, ajuts específics.

I també creiem que és important el suport financer i la modernització d'explotacions amb línies de crèdit de l'ICF, un fons de 70 milions d'euros per reforçar la competitivitat i ajuts per invertir en maquinària, regadius, infraestructures que facin més eficient la feina al camp.

I en aquest sentit, doncs, també creiem que és rellevant la modernització dels regs, com el nou Pla de regadius 25-40, que és una aposta per garantir que no hi hagi pagesos joves també que hagin de renunciar a projectes per manca d'aigua, que és un dels reptes que tenim també a futur.

Crec que també cal destacar el paper de les escoles agràries, que es reforcen amb programes de mentoria, microcredencials, amb universitats i noves tecnologies, així com també la creació de laboratoris digitals, que han d'aportar innovació i la recerca directament a les explotacions.

I, al final, crec que tot això, més que teòric, és una inversió en el coneixement, perquè els joves que avui us incorporeu al sector doncs ho feu amb les eines també del segle XXI. Crec que el sector agroalimentari representa avui més del vuit per cent del PIB català i ocupa mig milió de persones, però, més enllà de les xifres, això, el que realment importa són els projectes vitals també dels joves que decideix quedar-vos al camp, innovar, arriscar i treballar perquè Catalunya continuï sent un país amb arrels.

I res més. Agrair l'explicació. Imagino que ja heu contactat també amb el Departament d'Agricultura i amb el Govern per explicar-li les vostres necessitats i us convido a què també ens reunim en un futur per poder parlar-ho.

Gràcies.

La vicepresidenta

Bé, gràcies, senyora diputada. Ara la senyora Angrill tindrà un temps de set minuts per contestar a tots els grups parlamentaris que li han exposat les seves preguntes.

Gràcies.

Laia Angrill Perelló (representant a la Permanent d'Unió de Pagesos, Joves d'Unió de Pagesos)

Merci. Començaré per Esquerra, que m'ha preguntat què necessitaríem per no tenir por perquè el jovent realment es quedi, es pugui quedar, més que també vulgui, no?, però pugui. Jo, sobretot, dirigint-me a tots els partits que tenen representació a Madrid, voldria recalcar quelcom que no depèn d'aquí, sinó de l'Estat, no?, però que és clau perquè engloba tot del que estem parlant, que és la llei de la cadena alimentària. Crec que ningú l'ha esmentat perquè, evidentment, no depèn d'aquí, no? Però reformar aquesta llei seria el pas endavant més important per tota la pagesia, però, especialment, per la petita, perquè hem de definir quin percentatge representa una quota dominant com a distribuïdor, sobretot, i aplicar-li una normativa diferent.

Jo, que vinc del sector de la llet, i, pròpiament, he patit el càrtel de la llet que hem viscut, no?, que no s'estiguin respectant les normes del lliure mercat és el que més ens perjudica i amb el que més podríem incidir, no? Realment, definir quina és la quota de domini, que aquestes empreses que, realment, tenen una quota de domini se'ls apliqui una normativa restrictiva i diferenciada.

I, per altra banda, que es creïn realment i s'hi dediquin els recursos necessaris als observatoris de preu, que després siguin vinculants a l'hora d'analitzar els contractes que el productor té amb la indústria. Això és absolutament cabdal perquè cap pagès més no cobri per sota el preu el seu cost de producció, no?

Llavors, per continuar, una qüestió que ha sortit un parell de vegades sobre què n'opinem de la maquinària de segona mà. Estem, evidentment, a favor, perquè això suposaria, sobretot pels joves, no?, una oportunitat d'ampliar al que podem accedir. Sí que puntualitzant, per això, que s'ha de veure bé com es regula per assegurar que estigui en bon estat i que, realment, doncs passi les inspeccions que toquin o

els tallers s'hagin de registrar en algun lloc per poder fer efectiva una venda amb seguretat, no? Al final, tampoc ens interessa tenir un parc de maquinària super envellit si volem mirar el futur, però sí que, en algunes instàncies, suposa una gran diferència respecte a la viabilitat de les explotacions.

Després, què més? Comentar el tema dels regadius, que jo no l'he comentat gaire i per aquí sí que se n'ha parlat. Evidentment, i amb la crisi climàtica, allà on no hi haurà aigua, no hi haurà vida i no hi haurà pagesia. I nosaltres estem a favor, tot i la crisi climàtica, d'establir nous regadius, regadius que poden ser amb rec d'emergència, no?, el rec de suport, només per aconseguir la supervivència en anys molt dolents.

Però també, com han comentat els companys de Junts, que a la pagesia no malgastem l'aigua i això és una cosa que hem de començar a canviar el llenguatge perquè canvia després totalment. L'aigua que gastem al meu poble Peramola, al Pirineu, es filtra i torna a sortir més avall i una altra persona l'utilitza per a ús domèstic i un altre pagès la torna a utilitzar per regar. Vull dir, és un cicle tancat i hem d'aprendre a gestionar-lo amb les mancances climàtiques que tenim, però no podem negar que produir aliments doncs l'aigua ha de ser el més prioritari.

Després, voldria fer una especial menció perquè m'ha semblat curiosament interessant la intervenció de la senyora Calvet. Nosaltres, evidentment, sí que estem a favor de prioritzar el producte d'aquí, però no a qualsevol cost, i el que està fent el seu partit arreu d'Espanya, afavorint grans productors, latifundis, sense tenir en compte els petits productors, doncs vostè ha parlat d'hipocresia, però em temo que la hipocresia també l'utilitza vostè o la practica el seu partit.

Després, aprofito ja, com que ve una mica de la mateixa línia, a esmentar, sí, evidentment, la falta d'Aliança Catalana, que em sembla un insult, sincerament, que la manera com l'extrema dreta, tant a Catalunya com a Espanya, està intentant captar el vot rural per unes molles i per continuar afavorint el mateix model econòmic que ens escanya i que no ens deixa respirar, és francament trist.

I ja per anar acabant, respecte a la pregunta de Comuns, que m'ha semblat molt important i que jo tampoc no ho he dit, sobre l'escletxa de gènere. M'agradaria destacar que venim, i no ho podem dubtar, d'un món rural profundament masclista,

d'un sistema hereditari català, on l'herència era pel noi, i això encara s'està arrossegant molt. Estem perdent, no ho sé, ara ho estic dient de memòria, eh?, però jo crec que un quaranta per cent o més del relleu que podríem tenir, no?, perquè les filles de pagès... Jo no tinc germans, per exemple, i continuo jo l'explotació, no?, però és que estem perdent la meitat del relleu que podríem tenir només pel fet que són noies, com si no tinguessin la capacitat física i mental per portar una explotació, i això, evidentment, no pot passar. El que passa és que necessitem revisar com estem incentivant la incorporació de les dones al sector, perquè ho estem fent d'una manera econòmica que no és real. I em sap greu dir-ho, però tant els governs anteriors com l'actual estan donant unes dades sobre millora de la feminització al camp que no són reals, perquè hi ha molt frau, molts pagesos que, bé, incorporen la seva dona perquè així poden cobrar més i tal. I sabem que això és difícil, però en algun lloc s'ha de posar la línia, no?

I s'ha d'incentivar, jo crec, des de més enrere, no? Des de les escoles agràries, des de l'educació feminista, a les aules, al carrer, a tot arreu on es pugui, perquè ha de ser un canvi de mentalitat, més enllà, acompanyat d'una política pública, evidentment, però ha de venir més interioritzat i de més enrere.

I ara aprofito que parlava de les escoles agràries, no?, per comentar-los que no sé si són conscients que l'oferta és molt limitada i que necessitem, realment, recursos per ampliar les opcions. Al Pirineu, per exemple, a la zona d'on jo vinc, a l'Urgell-Cerdanya, no tenim cap curs en una escola agrària de formació professional sobre ramaderia. Tota la canalla del Pirineu se n'ha d'anar a Lleida, a una hora o dues hores de cotxe, a fer Formació Professional.

Per molta població, per exemple, migrada, que després ve a treballar a les nostres explotacions, seria molt interessant i podria generar, jo crec, una ocupació més formada. Llavors, segurament, amb un salari també millor, no? I pel pagès, evidentment, tenir mà d'obra més formada també, ampliar, jo crec que seria una molt bona aposta, ampliar i millorar la formació de les escoles agràries.

I ja per últim, sobre la valoració que fem de la renda agrària. Bé, aquest és un tema molt complex, perquè els nostres tècnics han fet una anàlisi i tal, i, clar, nosaltres ja, amb la PAC, representa que ja cobrem una part dels ajuts que són per ser i no per

fer, van disgregats de la producció. Amb la qual cosa, representa que tot pagès que tingui, no és la mateixa quantitat, no?, però tot pagès que tingui una producció ja cobra una part de renda garantida, que és molt petita, però ja cobra una part. Llavors, hauríem de veure com això es pot adequar, realment, perquè ara mateix jo crec que seria incompatible o s'hauria de veure com es pot compatibilitzar.

Nosaltres no estem en contra, però sí que creiem que, posteriorment a aquesta aplicació, hi hauria d'haver algun tipus de revisió, perquè, si ara ja tenim frau en la producció o en gent que només llaura una parcel·la per fer veure que realment la conrea, hauríem de veure com això doncs es pot traslladar a la realitat i que sigui realment efectiu.

I ja està..., i una mica... M'he descuidat, que a les escoles agràries també els demanaria que mirin més al present i menys al futur, perquè jo crec que estem obsessionats amb la innovació, innovació que moltes vegades no podem assumir els pagesos. Llavors, anem com tres passos endavant del que la realitat del sector pot assumir i pot treballar, i ja estem parlant d'intel·ligència artificial i no sé què i que és el futur, i el conseller també, fins i tot, també està, jo crec, obsessionat amb això. Ho dic perquè ens trobem sovint i parlem, eh? I crec que hem de mirar més al present i solucionar com els problemes més immediats, no?, d'accés a la terra i tal, perquè no cal que pensem en drons si no podem tenir terra, o almenys aquesta és la posició de la Unió.

Gràcies.

La vicepresidenta

Bé, doncs, moltes gràcies, senyora Angrill, per la seva compareixença. I amb la finalització d'aquesta, doncs donem per aixecada la sessió d'avui.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a...